קרן גלר

תיק עבודות

אז למה גם אנחנו לא נצחק עם כולם?, 2019

מראה הצבה

מיצב וידיאו, פיסול, תאורה

תערוכה קבוצתית "טאבולה ראסה", הצבה באודיטוריום מרכז קהילתי רמת ישראל - ביצרון. אוצר: עוז זלוף

טרופיקאריום, 2021

–

תערוכה קבוצתית "מציאות, אולי מדומה"

מיצב וידאו ופיסול

CACR – המרכז לאמנות עכשווית רמלה

אפריל ־ אוגוסט, 2021

אוצרת: ד"ר סמדר שפי

טרופיקאריום, 2021

פרט, הקרנת וידאו על גליל נייר

CACR, המרכז לאמנות עכשווית רמלה

אוצרת: ד"ר סמדר שפי

מיצב וידאו – 5 מסכי טלוויזיה עומדים על משטח עץ מבריק היוצר השתקפות של התמונה והקרנת וידאו על גליל נייר

העבודה עוסקת באתרי תיירות, בילוי ופנאי הכוללים סביבות מלאכותיות של "טבע" או "נוף" שפעילים בהם בעלי חיים. המתח נוצר בפער שבין הסביבות המלאכותיות העשויות כתפאורה ממגוון חומרים סינתטיים לבין התנהלות הקהל.

לינק לצפייה בפרט מתוך העבודה:

https://www.youtube.com/watch?v=RQf5TF-EaKE&t=4s

טרופיקאריום, 2021

מראה הצבה

CACR, המרכז לאמנות עכשווית רמלה

אוצרת: סמדר שפי

מיצב וידאו – 5 מסכי טלוויזיה עומדים על משטח עץ מבריק היוצר השתקפות של התמונה והקרנת וידאו על גליל נייר

פרסונה פיקטה, 2020

–

תערוכת יחיד

מיצב וידיאו, פיסול ותאורה

הקרנה ב 7 ערוצים

מוזיאון פתח תקוה לאמנות

פברואר – אוגוסט, 2020

אוצרת: שלומית ברויר

לינק לתיעוד המיצב וקריינות של הטקסט ההיסטורי: https://vimeo.com/488475724/1931262f12

התערוכה "פרסונה פיקטה" עסקה ביחסי הגומלין שבין מציאות וייצוג, אמת היסטורית ובדיה. היא עוררה שאלות בסוגיות הנוגעות להבדלים בין תיעוד היסטורי של פעילות ממשית לבין מונומנט כדימוי של זיכרון צרוב בחומר. הגיבור המרכזי בתערוכה הוא עטלף מפוחלץ שהותק מתצוגת הקבע של מוזיאון האדם והסביבה בפתח תקוה שנתפרה לו עלילה ביוגרפית בדויה לפיה אותו עטלף קטן ממדים מזן אשף מקסיקני, הידוע בשמו הקטלוגי L702KF היה חלק מ"מבצע אקס-ריי" של הצבא האמריקני במלחמת העולם השנייה (1941).

פצצת תבערה זעירה שהכילה נפלאם הושתלה בגופו בהליך כירורגי, עם מנגנון השהייה פנימי. העטלף הוכנס לקירור ושקע בתרדמת חורף. דקות אחדות לפני מועד התקיפה הוזרקה למנגנון שבגופו נחושת כלורית, שהמיסה את חוט הפלדה והפעילה את הפצצה. התכנית הייתה להשליך מארזי עטלפים נושאי פצצות מעל יפן על מנת לגרום לשריפות ענק בבתי העץ והנייר ולזרוע הרס ובהלה.

בניסוי שנערך בדצמבר 1943, נחל הפרויקט הצלחה כשכפר שלם, שנבנה לצורך העניין עלה בלהבות. הוכחה נוספת ליעילותה של הפצצה התקבלה כשקבוצת עטלפים "מתאבדים" נמלטה מן הבסיס בקרלסבד, ניו מקסיקו, והציתה שריפות ברחבי ארצות הברית. העלילה מתפתחת כביכול על פי רישומיו של הוגה ומנהל הפרויקט, הזואולוג ד"ר לייטל ס' אדמס, המספר כי בעקבות תקלה, לא כל מנגנוני התבערה התלקחו וחלק מהעטלפים הנמלטים הוסיפו לשאת בגופם פצצות מושהות. בזכות חוש ההתמצאות של העטלפים, המבוסס על הפקת גלי קול בתדרים גבוהים ועל כושר ניווט ואיכון מוגברים, הצליחו חלקם לחצות את האוקיינוס האטלנטי הצפוני, ודרך מרוקו, אלג'יריה, לוב ומצרים הגיעו ארצה לישראל, ויצרו לעצמם קהילה אוטונומית במושבה פתח תקוה.

תוחלת חייו של עטלף ממוצע עומדת על כ 20-שנה, כך שזמן רב לאחר גניזת הפרויקט עדיין בוצעו מחקרים, בדיקות רנטגן, פעולות פְחלוץ ושימור של פליטי המבצע ששרדו.

העטלף המשומר L702KF המוצג בתערוכה הוא אחד מפליטי המבצע.

ב-1944 בעקבות בריחת העטלפים והצלחת "פרויקט מנהטן", בוטל "מבצע אקס-ריי", ותקציבו הופנה למחקר ולפיתוח של פצצת האטום. שנה לאחר מכן התקיפה ארצות הברית את יפן באמצעות נשק גרעיני. הפצצה הגרעינית "ילד קטן" הוטלה מעל הירושימה, ופצצה גרעינית נוספת, "איש שמן" הושלכה מעל נגסאקי. המטוסים ,שיועדו במקור לנשיאת העטלפים ,הוסבו להטלת פצצות האטום.

פרסונה פיקטה, 2020

מראה הצבה

מיצב: הקרנת וידיאו, תאורה, פיסול

תערוכת יחיד, מוזיאון פתח תקוה לאמנות, אוצרת: שלומית ברויר

פרסונה פיקטה, 2020

מראה הצבה של העטלף המפוחלץ בכניסה לאגף ההנצחה וגלריה האוסף במוזיאון פתח תקוה

פרסונה פיקטה, 2020

פרט של המסכים המחוררים

פרסונה פיקטה, 2020

פרט של מסכך מחורר עם גופי תאורה

מחיצה, 2019

–

תערוכת יחיד

מיצב וידיאו בשני ערוצים

גלריה חנינא – מקום לאמנות עכשווית, תל אביב

נובמבר – דצמבר, 2019

אוצר: יהונתן ה. משעל

מחיצה, 2019

מראה הצבה של מיצב וידאו

הקרנה על אובייקט, 250x140 ס"מ

התערוכה מתייחסת לפרקטיקה של עינוי והוצאה להורג פומבית שהייתה נהוגה במשך 4,000 שנה ברחבי אסיה ובשולי האימפריה הרומית – הוצאה להורג באמצעות פיל.

הפיל היה מאולף ומאומן להניח את רגלו הענקית בעדינות על ראשו של הנידון למוות ועם פקודתו של המאמן, ה"מאהוט", הפעיל לחץ רמס ופיצח את גולגלתו של הנידון למוות.

הסצנה שעומדת במרכז עבודת הוידאו מתרחשת בחלל פנימי של מבנה שתקרתו הגבוהה, עיטוריו, קשתותיו ופיתוחי הקיר שלו מזכירים כנסיה או ארמון (העבודה צולמה באתר תירותי בהונגריה).

בחלל פנימי יותר, מעבר לשער כבד, נראים שני גברים כשהם פותחים בכל פעם חלק קטן של הסורגים ועושים פעולה כלשהי עם שני פילים.

העבודה מעלה תחושות של איום, זרות וסכנה, המתעצמות על ידי הפסקול שבו נשמע קולם של מאלפי הפילים בהונגרית.

הווידאו מוקרן על אובייקט דמוי מחיצה שהוצב בחלל הגלריה.

מחיצה, 2019

מראה הצבה, מיצב וידאו

ללא כותרת, 2019

מיצב: הקרנת וידיאו, עדשת זכוכית

אובייקט נפרד שהוצג בתערוכה "מחיצה", גלריה חנינא –מקום לאמנות עכשווית, תל אביב, אוצר :יהונתן ה .משעל

עבודת וידאו של כדור הלכוד בזרם מים מסתובב סביב עצמו ללא הפסקה מוקרנת על הקיר. עדשת זכוכית המונחת על הרצפה, בין המקרן לקיר, מחזירה את אור ההקרנה אל הדימוי המוקרן במעגל אינסופי היוצר אשלייה אופטית.

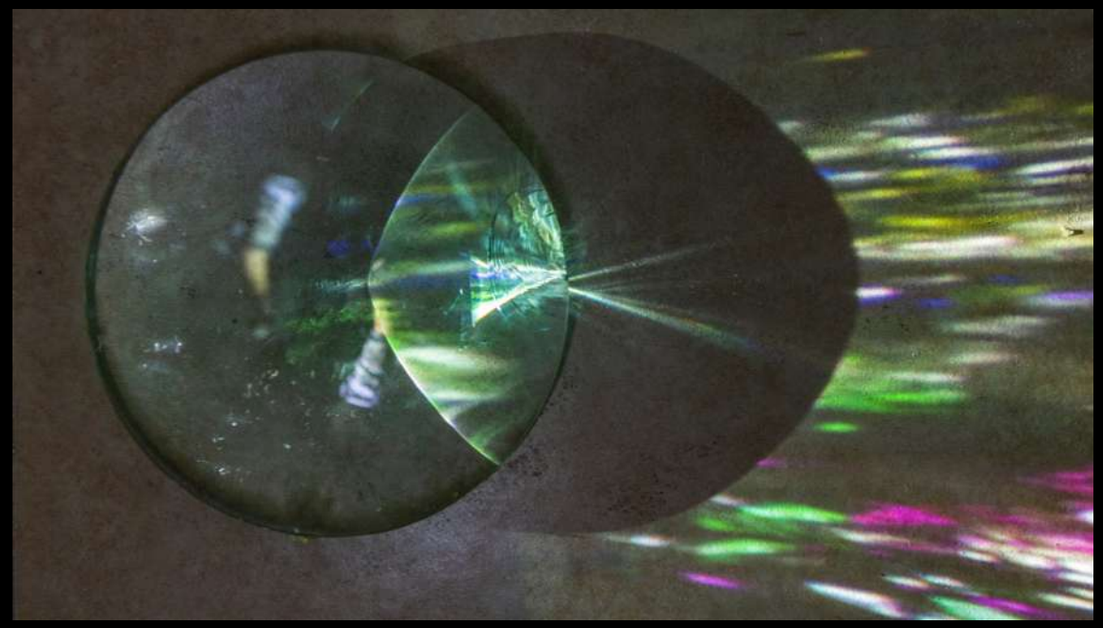

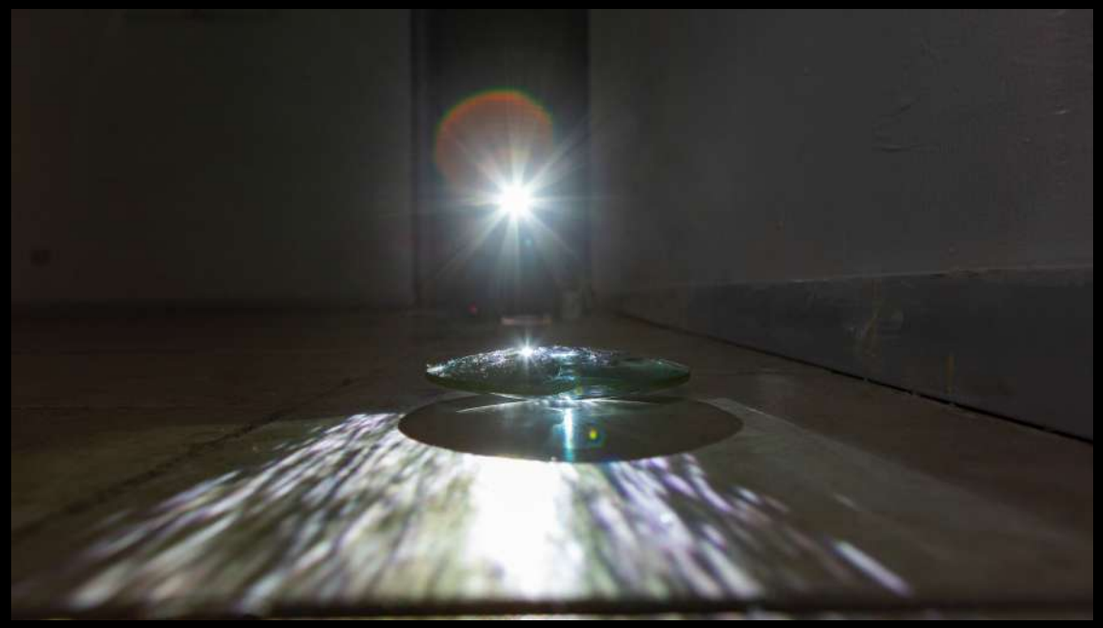

ללא כותרת, 2019

פרט מתוך המיצב: תאורת המקרן, עדשת זכוכית

קורל, 2019

–

תערוכת יחיד מלווה בקטלוג

מיצב וידאו ב-10 ערוצים, ובנוסף עבודת וידאו "הום סטייג'ינג" בהקרנה נפרדת.

גלריה רו-ארט, תל אביב

מרץ -אפריל, 2019

אוצרת: לאה אביר

קורל, 2019

מראה הצבה, מיצב וידאו בעשרה ערוצים

גלריה רו-ארט, תל אביב

מיצב וידאו מורכב מ10 סצנות המתעדות את פעולת צילום הסטילס באירוע חתונה בקנדה, כשלצדן הוצגה הקרנה נפרדת של "הום-סטייג'ינג" - עבודת וידאו המתארת ריהוט ואבזור של בית המוצע למכירה. שתי העבודות עוסקות במאמץ המושקע במלאכת ההסתרה, במלאכותיות ובמופרכות של הבניות חברתיות, בין אם זה תיעוד ובימוי טקס חתונה או התשוקה לבית כסמל מעמד גנרי, שתיהן עערו הבניות הקשורות למשפחתיות, אהבה, חברות, זוגיות, נשיות ומגדר.

קורל, 2019

תצלום סטילס מתוך וידיאו

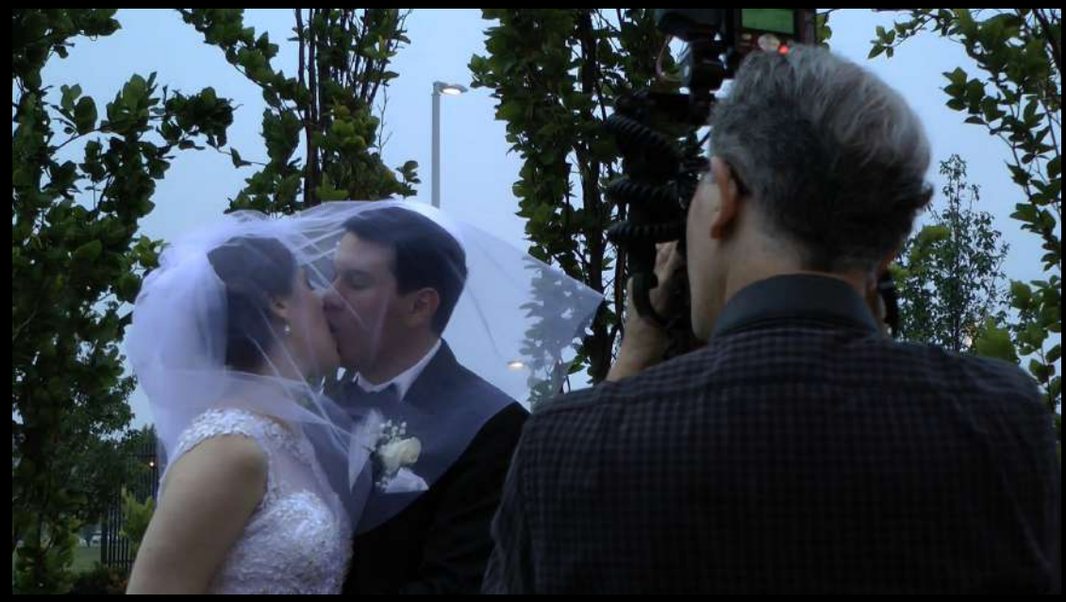

קורל, 2019
תצלומי סטילס מתוך וידאו

לינקים לקטעים מתוך הווידאו:
https://vimeo.com/347088135
https://vimeo.com/321702379
https://vimeo.com/347089904
https://vimeo.com/321753438

קורל, 2019

מראה הצבה

גלריה רו-ארט, תל אביב

10 עבודות וידאו מוקרנות על 5 מסכים דו צדדיים

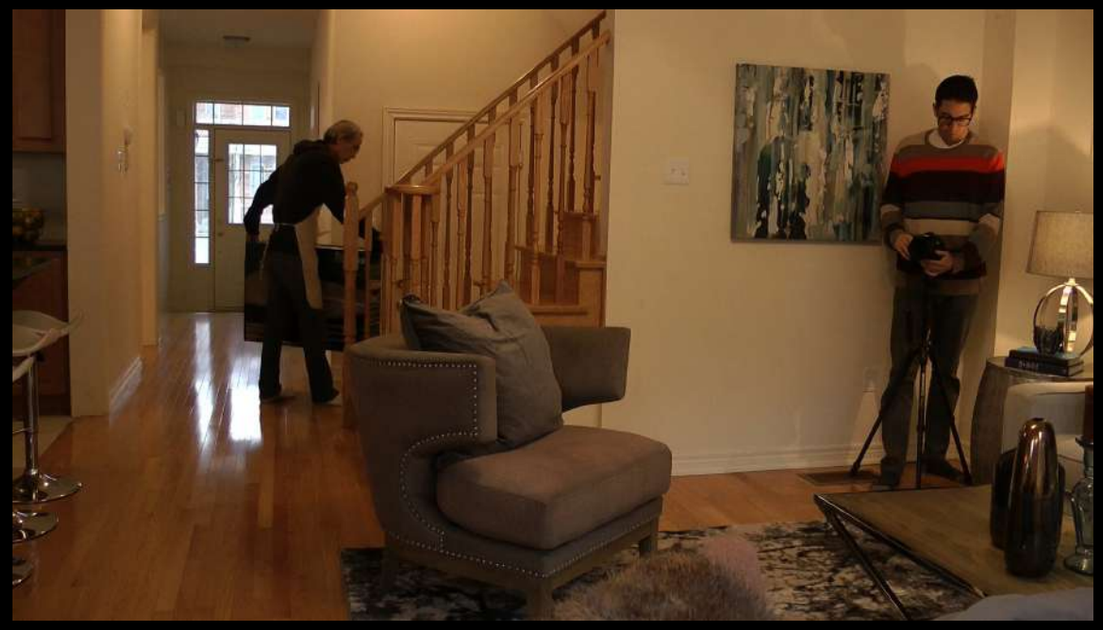

הום סטייגינג, 2019

תצלומי סטילס מתוך וידיאו

13:34 דקות

לינק לעבודה המלאה:

https://youtu.be/eLt1aynbH2Y

סינדרום פירנצה, 2016

–

תערוכת יחיד מלווה בקטלוג

מיצב וידיאו ב-47 ערוצים

לינק לקטלוג הדיגיטלי של התערוכה: https://kerengueller.com/Florence_Syndrome/

לינקים לתיעוד התערוכה ולקטעים מתוך העבודות

עברית: https://www.youtube.com/watch?v=pumz00uxgUY&feature=youtu.be

אנגלית: https://www.youtube.com/watch?v=uRov1dycl7Y

לינק לביקורת של קרן גולדברג על התערוכה, ערב רב, דצמבר 2016: https://www.erev-rav.com/archives/44807

גלריה רו-ארט, תל אביב

נובמבר – דצמבר, 2016

אוצרת: לאה אביר

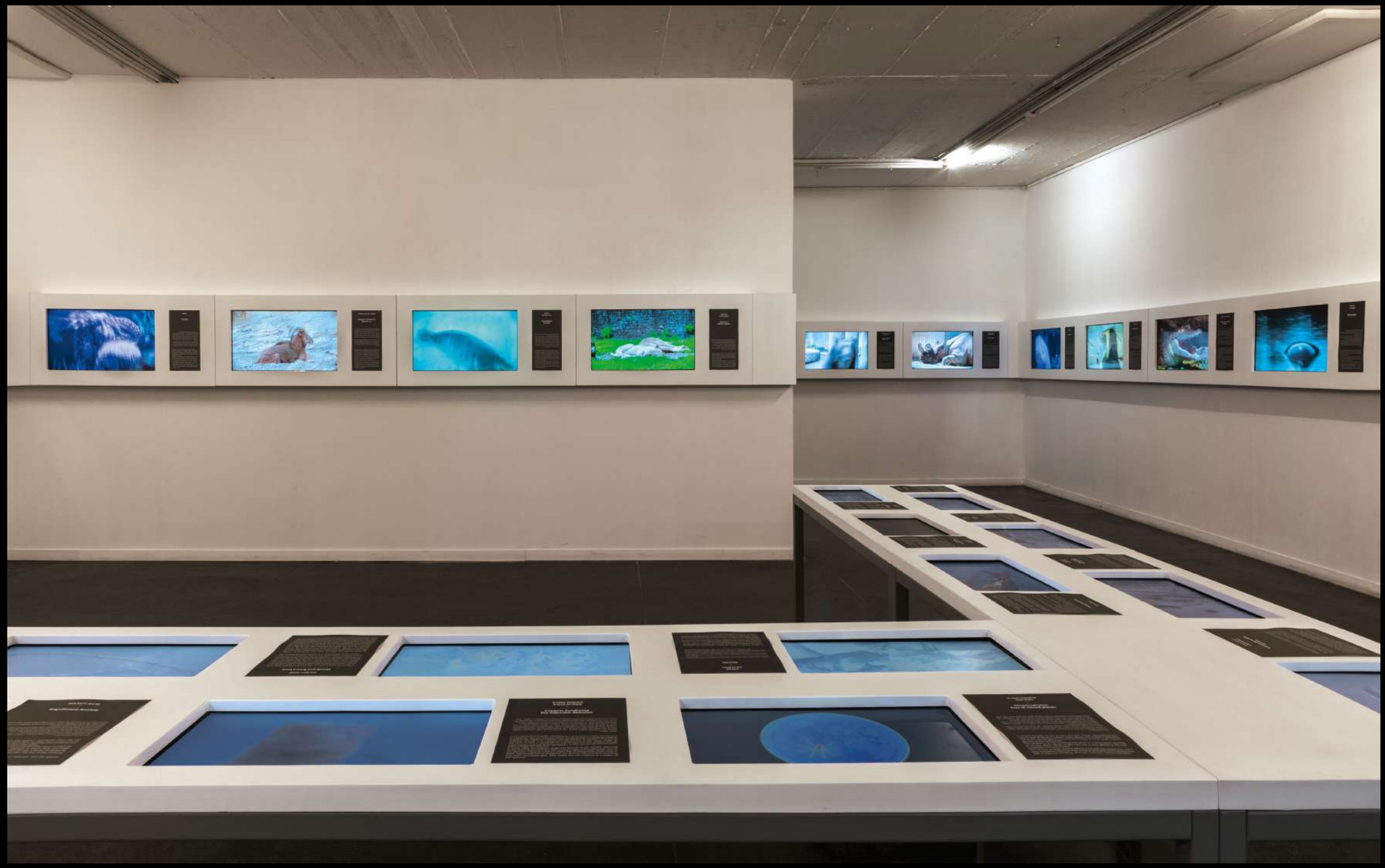

סינדרום פירנצה, 2016

מראה הצבה בגלריה רו-ארט, תל אביב

מיצב וידיאו

תערוכת יחיד זו התמקדה במושג הפרעה נפשית, תוך בחינת הקשרים בין מילה ודימוי, מנגנוני הגדרה, תיוג והתנהגות, קיטלוג ומיון תופעות וקטגוריות, מבני שליטה ופיקוח.

המיצב כלל 47 מסכים שבכל אחד מהם נראה בעל חיים לצד טקסט סמי-מדעי המגדיר את תסמיניה של הפרעה נפשית מסוימת. כל אחד מבעלי החיים נראה כשהוא מבצע רצף פעולות או תנועות שלרוב חוזרות על עצמן, באופן מטריד. באמצעות עריכה מניפולטיבית, כמו גם שימוש בצבע, הגזמה בתנועה ושילוב של טקסט אינדקסלי, הצופה אמור להשתכנע שהחיות סובלות מהפרעה נפשית כלשהי, נירוטית או פסיכוטית.

סינדרום פירנצה, 2016

מראה הצבה

לינקים לתיעוד התערוכה ולקטעים מתוך העבודות:

עברית: https://www.youtube.com/watch?v=pumz00uxgUY&feature=youtu.be

אנגלית:https://www.youtube.com/watch?v=uRov1dycl7Y

סינדרום פירנצה, 2016

פרטים מתוך הצבה

מימין: הפרעת חרדה מוכללת

משמאל: סאדיזם פתולוגי

לינק לקטלוג הדיגיטלי של התערוכה: https://kerengueller.com/Florence_Syndrome/

אקסהיביציוניזם - התערטלות בפומבי

הפרעת נפש מתחום הפרפיליה - פעילות מינית חריגה המהווה הפרעה משמעותית לתפקוד היומיומי. יש דחף חוזר ונשנה לחשיפת אברים מוצנעים והפקת הנאה מינית מהפעולה. הדינמיקה הנפשית האופיינית היא סיפוק מהאישור לזכריות ,שנובע בעיקר מהבהלה והתדהמה בתגובת האחר.

דרמטילומניה - גרד עור כפייתי פסיכוטי

הפרעה נפשית השייכת לקבוצת ההתנהגות האובססיבית-כפייתית והפרעות שליטה בדחפים. המחלה מתבטאת בגרוד כפייתי עד כדי פציעה עצמית משמעותית. פעמים רבות הגירוד אינו גורם בהכרח לכאב אלא להפך, הוא מלווה בריגוש ובמתח ובתחושת הקלה. תופעת הגרד הכפייתי פורצת כביטוי סמלי של דחפים תוקפניים ומיניים או כפיצוי על אובדן ממשי.

הפרעת רומינציה

הפרעה נפשית כפייתית השייכת לקבוצת הפרעות האכילה וההפרעות האובססיביות-קומפולסיביות. היא כוללת מחשבות טורדניות, ללא יכולת להרפות מהן, והפרעת אכילה המתבטאת בלעיסה ובליעה חוזרות ונשנות של מזון. שני התסמינים יחד מייצרים אשליה ממכרת של שליטה, אולם בפועל הם גורמים לעומס, תשישות, דימוי עצמי נמוך, פרפקציוניזם ורמת חרדה גבוהה.

פרטים מתוך ההצבה: תצלומי סטילס וטקסטים נלווים

תסמונת אותלו – קנאה חולנית
קנאה חולנית חסרת בסיס המובילה לאלימות, רצח והתאבדות. נובעת מבעיה נוירולוגית או מפתולוגיה באונה הקידמית במוח. מחשבות השווא מתרכזות בדרך כלל בנושא אחד – בן או בת זוג בוגדניים – אך הן עלולות להופיע גם כהתנכלות מדומיינת של החברה ליחיד או כאשליה שנרקמת מזימה נגדו.

אבוליה – רפיון הרצון
הפרעה נפשית נוירופסיכיאטרית מאופיינת בשיתוק כוח הרצון, חוסר יכולת לקבל החלטות או ליזום ולבצע פעולות. התפקוד העצמי, הזוגי והחברתי נפגע. ההפרעה מלווה בתלות כפייתית בזולת ובתסמינים של חרדת נטישה, פחד משתק, מתח ודכאון קליני.

הפרעת דחק פוסט-טראומטית אקוטית
הפרעה פסיכיאטרית מתחום הפרעות החרדה ששורשיה באירוע קשה ומובחן נפשית או גופנית.
בין תסמיניה: מחשבות טורדניות, סיוטי לילה, התקפי זעם, רעד, טיקים והבזקים לאחור. הטראומה חוזרת אל הנפגע באופן בלתי נשלט ולאורך זמן וגורמת לתחושת אימה וחוסר אונים, בעוד שבפועל ההתעללות והסכנה חלפו.

דיסיתימיה –עצבות כרונית
"מרה שחורה".
הפרעה אקטיבית כרונית, שייכת למשפחת הפרעות מצב הרוח. הפרעה נסתרת אך מתשכת שנדמית כתכונת אופי. החלים חווים הפרעות שינה קשות –חוסר יכולת להרדם וחוסר יכולת להתעורר לפעילות תקינה במציאות, וכן עצבות ודכאון ממושכים, הפרעות אכילה, פגיעה בריכוז ובזיכרון והסתגרות.

תסמונת האיבר הזר
הפרעה פסיכיאטרית נוירולוגית נדירה, המתבטאת בתחושת אי-שייכות מצד החולה כלפי אחד מגפיו. הלוקים בתסמונת מייחסים לאיבר הסורר רצון משלו או מאמינים כי הוא נמצא בשליטת גורם עוין ,כמו שד או רוח רעה. מצב זה מביא לדחף, ולעתים גם לניסיון אלים, לנשוך או לכרות את האיבר הזר למרות שהוא בריא לחלוטין.

דו ערכיות –אמביוולנציה פתולוגית
מצב פסיכוטי חריף וממושך שמעצים מצבי דילמה עד כדי הימנעות מוחלטת מפעולה.
הלוקה בהפרעה נתון בקונפליקט מתמיד בין מחשבות או רגשות מנוגדים ואינו מסוגל להכריע בניהם.
אי היכולת להכיל סתירות מוביל לקיבעון כרוני, לאי יכולת לנוע ולפעול מבחינה פיזית ורגשית, ולדכאון ליני.

אופוס 24

–

תערוכת יחיד, 2011

מיצב וידאו, פיסול וסאונד

קו 16, גלריה קהילתית לאמנות עכשווית

נובמבר ־ דצמבר, 2011

אוצרת: סאלי הפטל-נוה

לינק לביקורת של גליה יהב על התערוכה, מוסף גלריה, עיתון הארץ, נובמבר 2011:
44807https://www.erev-rav.com/archives/

אופוס 24, 2011

מראה הצבה, גלריה קהילתית לאמנות עכשווית, תל אביב

מיצב וידאו בשני ערוצים: הקרנות וידאו על קיר ועל גליל נייר, עמודי ניתוב תור, פנסי תאורה

מיצב זה בחן את מערך היחסים בין וידאו לפיסול באמצעות שפה מינימליסטית לואו-טקית. שתי הקרנות וידאו הוצבו האחת מול השנייה משני צידי הגלריה. האחת הציגה שורות של כסאות באודיטוריום והשנייה, בהקרנה כפולה על הקיר האחורי ועל גליל נייר שהשתפל מהתקרה, של דמותה של דיינה, ילדה בת 8 המנגנת בכינור בריכוז רב. בחלל שנפער בין שתי ההקרנות הוצב רדי-מייד מטופל (עמודי ניתוב של תור) ומעליו הטיל זרקור הילת אור דרמטית. בתוך כך בחן המיצב את הרגע המכריע שאינו מתממש, תוך פירוק והרכבה מחדש של מרכיבים חומריים, קונספטואליים, אסתטיים ופיזיים.

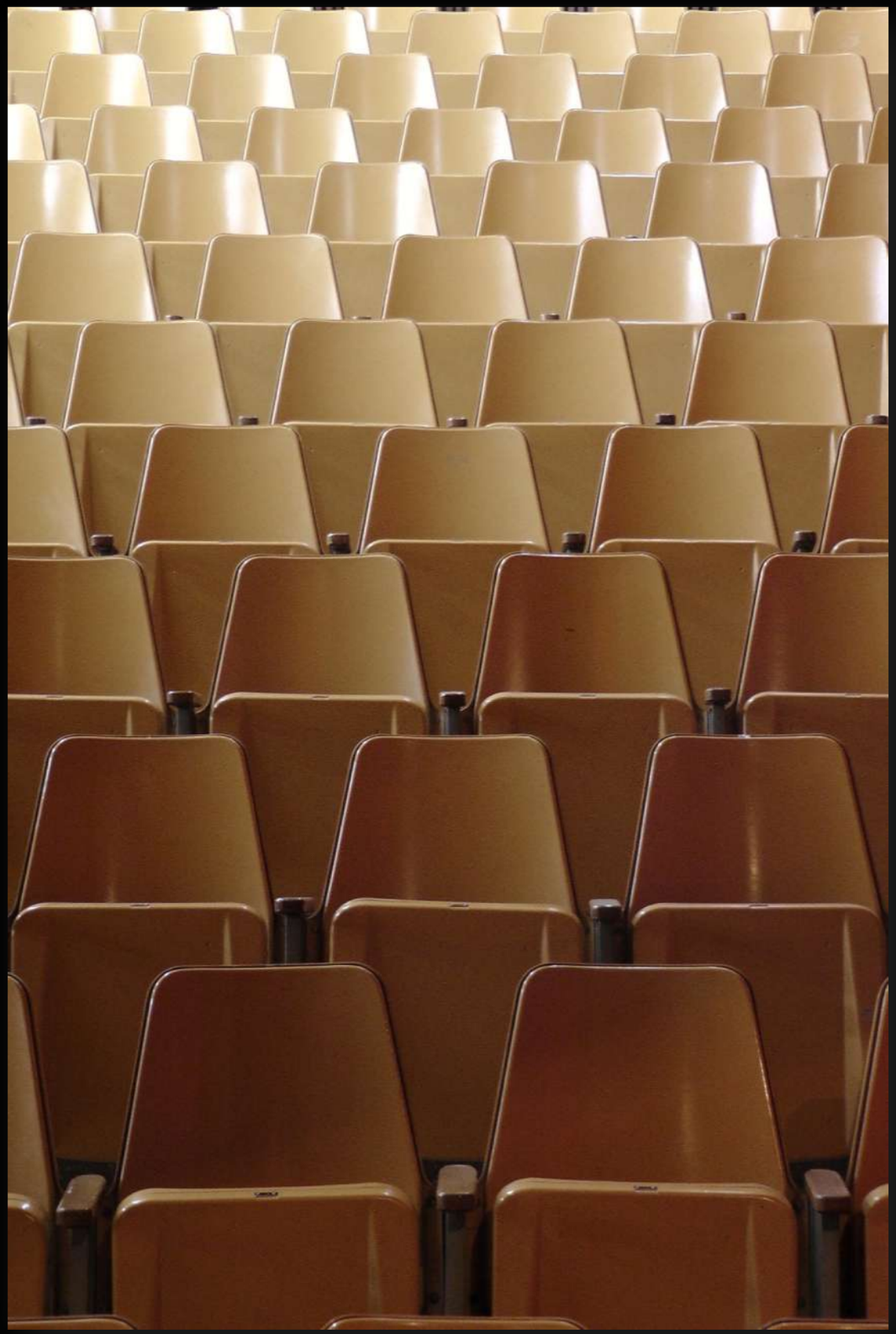

אופוס 24, 2011

פרט

דימוי מוקרן

300x200 ס"מ

הוצג בתערוכת יחיד, קו 16 גלריה קהילתית לאמנות עכשווית.

אוצרת: סאלי הפטל נוה.

לינק לתיעוד המיצב:

145906672https://vimeo.com/

לינק לכתבה של גליה יהב על התערוכה, מוסף גלריה, עיתון הארץ:

1.1571165https://www.haaretz.co.il/gallery/art/

עבודות נבחרות

ששש..., 2008

תצלומי סטילס מתוך וידאו, 35 שניות, לופ

העבודה הופקה במסגרת פרויקט "קרוב" של עיריית תל אביב, מנהלת אמנותית: עידית פורת

סדנאות האמנים, ירושלים, תערוכה קבוצתית "הצטלבות יחידים", אוצרת: איריס מנדל

המצולמות הן מורות המדגימות כיצד הן משתיקות את התלמידים בכיתה. העבודה בנויה כמשפט מוזיקלי כאשר כל אחת בתורה מראה כיצד היא עושה זאת.

לינק לצפייה בעבודה:

https://vimeo.com/130725332

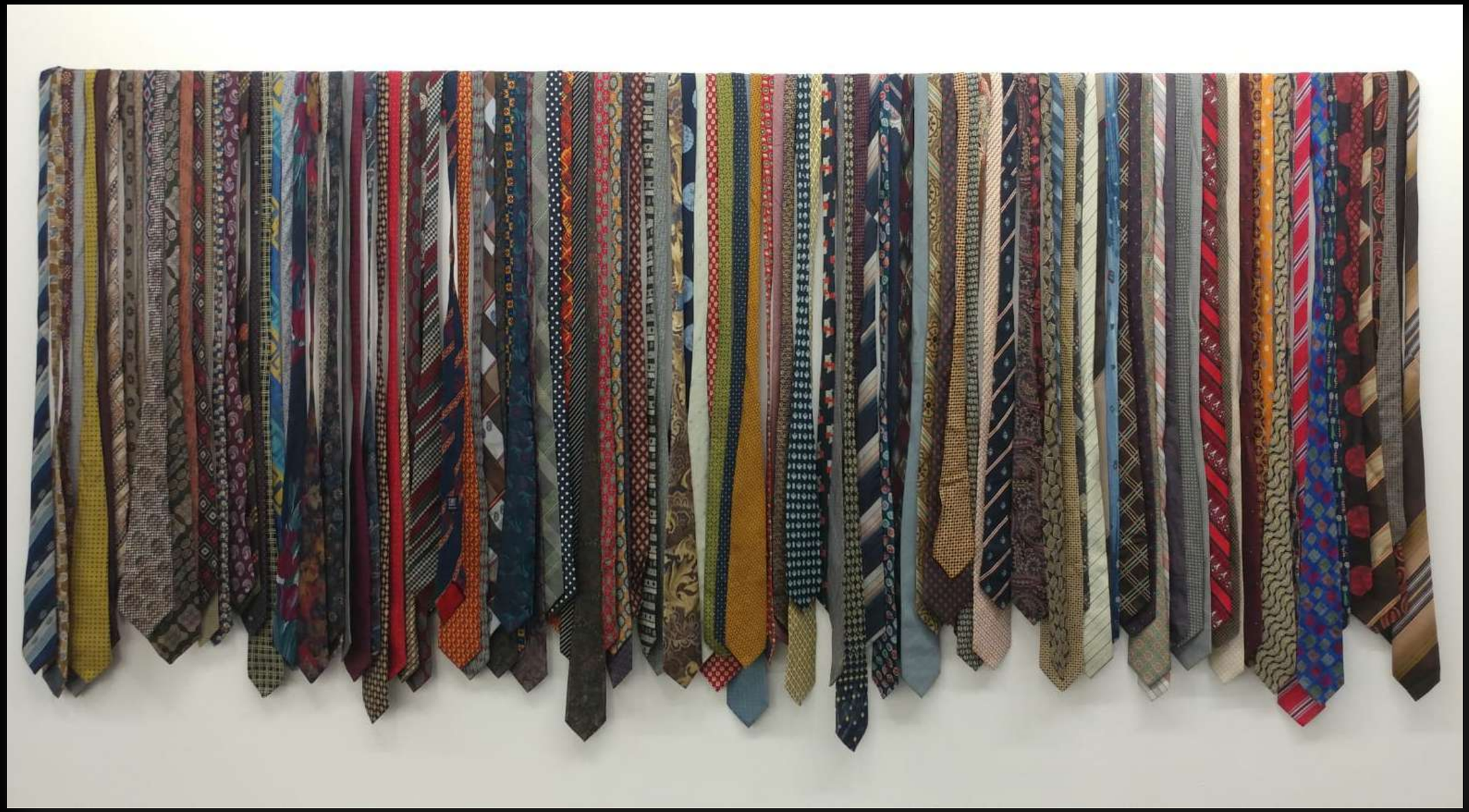

סבא בושק, 2019

117 עניבות

3.40 ס"מ X 100 ס"מ

מראה הצבה, גלריה רו-ארט, תל אביב, תערוכה קבוצתית "רו-ארט", אוצרת: מאיה במברגר

ללא כותרת, 2008

וידאו, 30 שניות, לופ

העבודה הופקה במסגרת פרויקט "ונעבור לפרסומות" של הקרן החדשה לקולנוע וטלוויזיה"

אוצר: דורון סולומונס.

הוצגה בתערוכה הקבוצתית "ואקום", גלריה רו-ארט, תל אביב

אוצרת: נוגה דוידסון

והוקרנה בפסטיבל תיאטרון רחוב, בת ים

מנהל אמנותי: עתי ציטרון

לינק לצפייה בעבודה:

https://vimeo.com/128909624

ללא כותרת, 2007

הקרנות וידאו בשני ערוצים על שני מסכי נייר, חוט נילון

300X400 ס"מ

הביאנלה הראשונה לאמנות עכשווית, הרצליה, תערוכה קבוצתית "העורף", אוצר: יהושע סיימון

אמי ואבי מצולמים בפרופיל, כשהם משליכים זה על זו חפצים ביתיים. אופן עריכת הווידאו וההקרנה על שני דפי נייר נפרדים התלויים בחלל יצרו אפקט כאילו החפץ הנזרק על ידי האחד אינו אותו החפץ הנתפס על ידי השני.

לינק לצפייה בעבודה:

https://vimeo.com/128909622

המשפחה הארגנטינאית שלו, 2009 – 2019

תצלומי סטילס מתוך וידאו, 09:55 דקות

גלריה רו-ארט, תל אביב, תערוכה קבוצתית "רו-ארט", אוצרת: מאיה במברגר

העבודה מורכבת מאוסף דיוקנאות של בני משפחתו של בן זוגי, המתגוררים בבואנוס איירס, ומסבירים בספרדית את הקשר המשפחתי שלהם אלי. הדוברים מצולמים חזיתית, כל אחד על רקע תפאורת בית מגוריו. השימוש בשפה זרה והפנייה הישירה אל המצלמה מאפשרים הצצה לחיים שמעבר למילים. שפת הגוף, הבעות הפנים, המימיקה ובחירת יחסי השארות מצטברים לכדי דיוקן חברתי של משפחה, דת, זמן ומקום.

חומרי הגלם צולמו ב -2009 ונערכו רק עשר שנים לאחר מכן.

לינק לצפייה בעבודה המלאה: https://www.youtube.com/watch?v=zHi3jYLdI7E&feature=youtu.be

מועדים לשמחה II, 2006

מראה הצבה, מוזיאון חיפה לאמנות, תערוכה קבוצתית "רגשות מעורבים", פרויקט "מיוחד לפינה II", אוצרת: תמי כץ-פרימן

מיצב וידאו: 14 מוניטורים, קירות גבס

300x200x200 ס"מ

העבודה כללה סצנות שצולמו מנקודת מבט קבועה בגג הבית הפונה אל הגינה בבית הורי. הסצנות מתארות אירועים משפחתיים, טקסים וחגים יהודים, לאורך השנה שקדמה לתערוכה.

מועדים לשמחה II, 2006

תצלומי סטילס מתוך וידאו

נשיקות, 2005

תצלומי סטילס מתוך וידאו, 3 דקות, לופ

מוזיאון חיפה לאמנות, תערוכה קבוצתית "רגשות מעורבים", אוצרת: תמי כץ-פרימן

בעבודה זו נראים בני משפחתי כשהם מתנשקים זה עם זה במהלך סוף שבוע אחד.

לינק לצפייה בעבודה:

https://vimeo.com/130727967

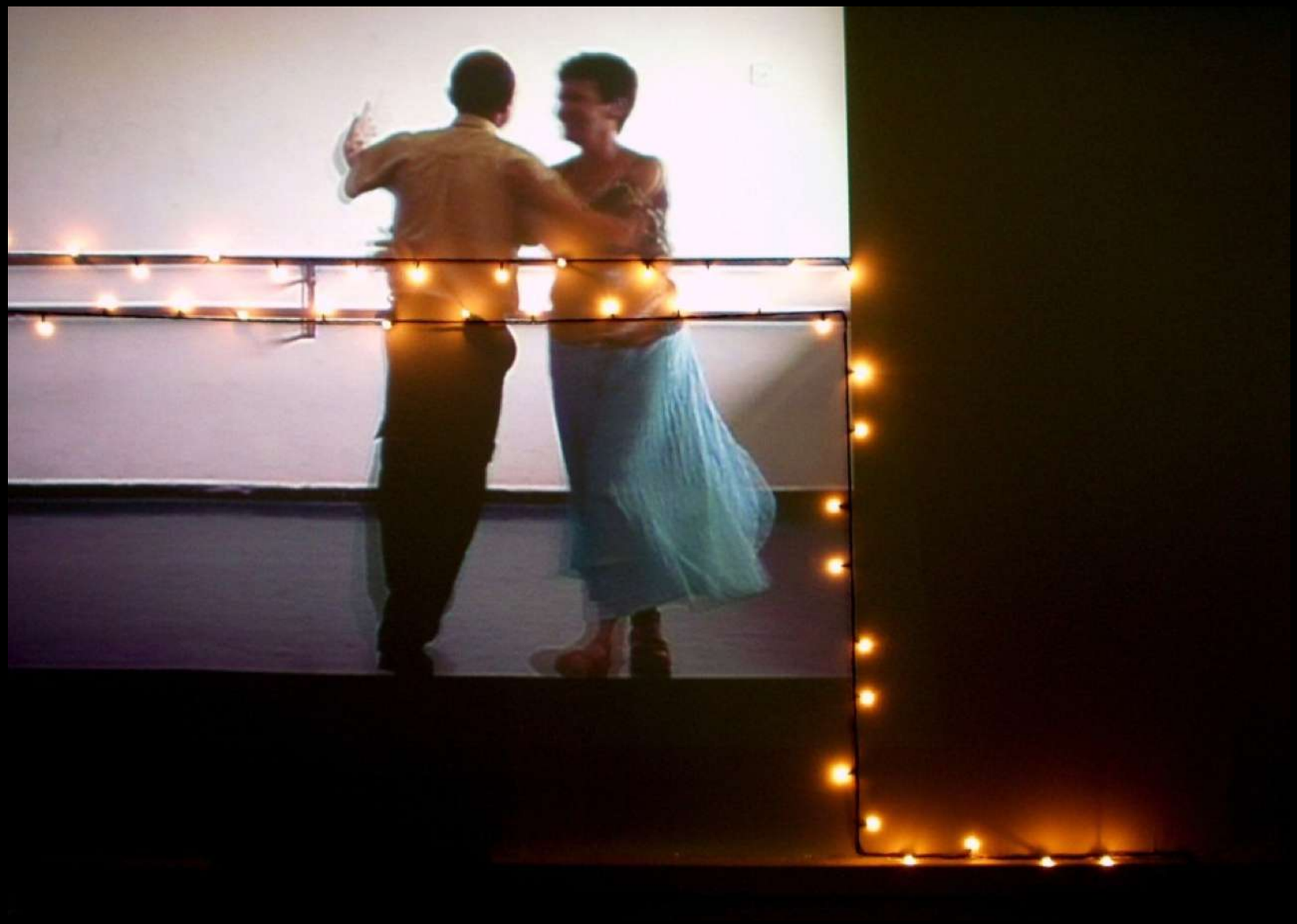

מועדים לשמחה, 2005

פרט מתוך מיצב וידאו

תערוכת הגמר של התואר השני בבצלאל, תל אביב, אוצר: נחום טבת

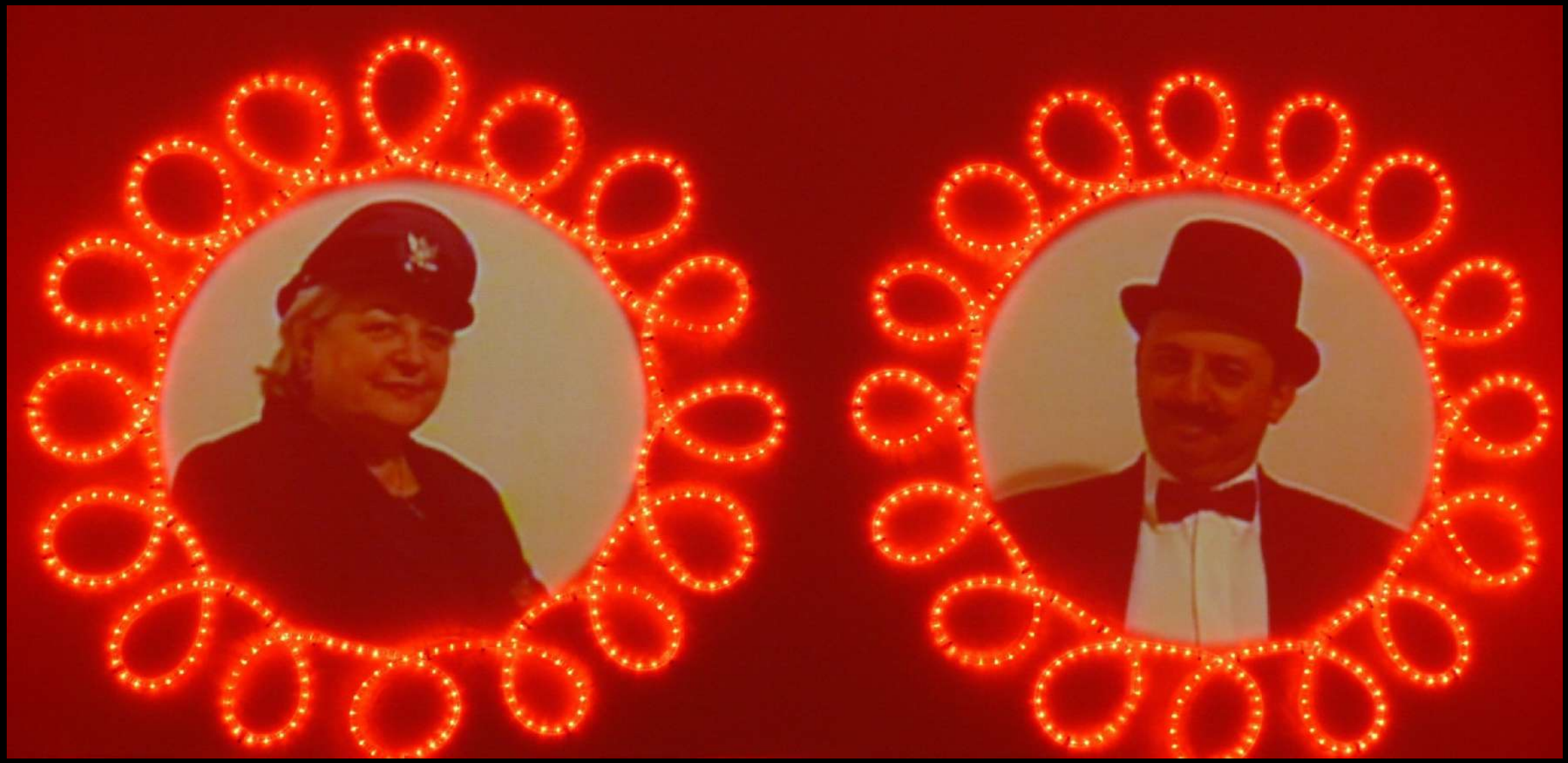

מסיבת תחפושות, 2008

הקרנת וידאו, 6 דקות, לופ, סרט תאורה אדום

250X150 ס"מ

תערוכת יחיד, הגלריה של קיבוץ בארי, אוצרת: זיוה ילין

העבודה עוסקת בהתחפשות, באופן שבו מתנהלים אנשים מול מצלמה. המצולמים הם חברים של הורי שהגיעו למסיבת תחפושות וחשבו שהם מצולמים בסטילס.
זוגות זוגות הם מישירים מבט למצלמה, מחייכים ומפסיקים לחייך כשנדמה להם שטקס הצילום הסתיים.

לינק לצפייה בעבודה:
https://youtu.be/V27ZNAA3bLk

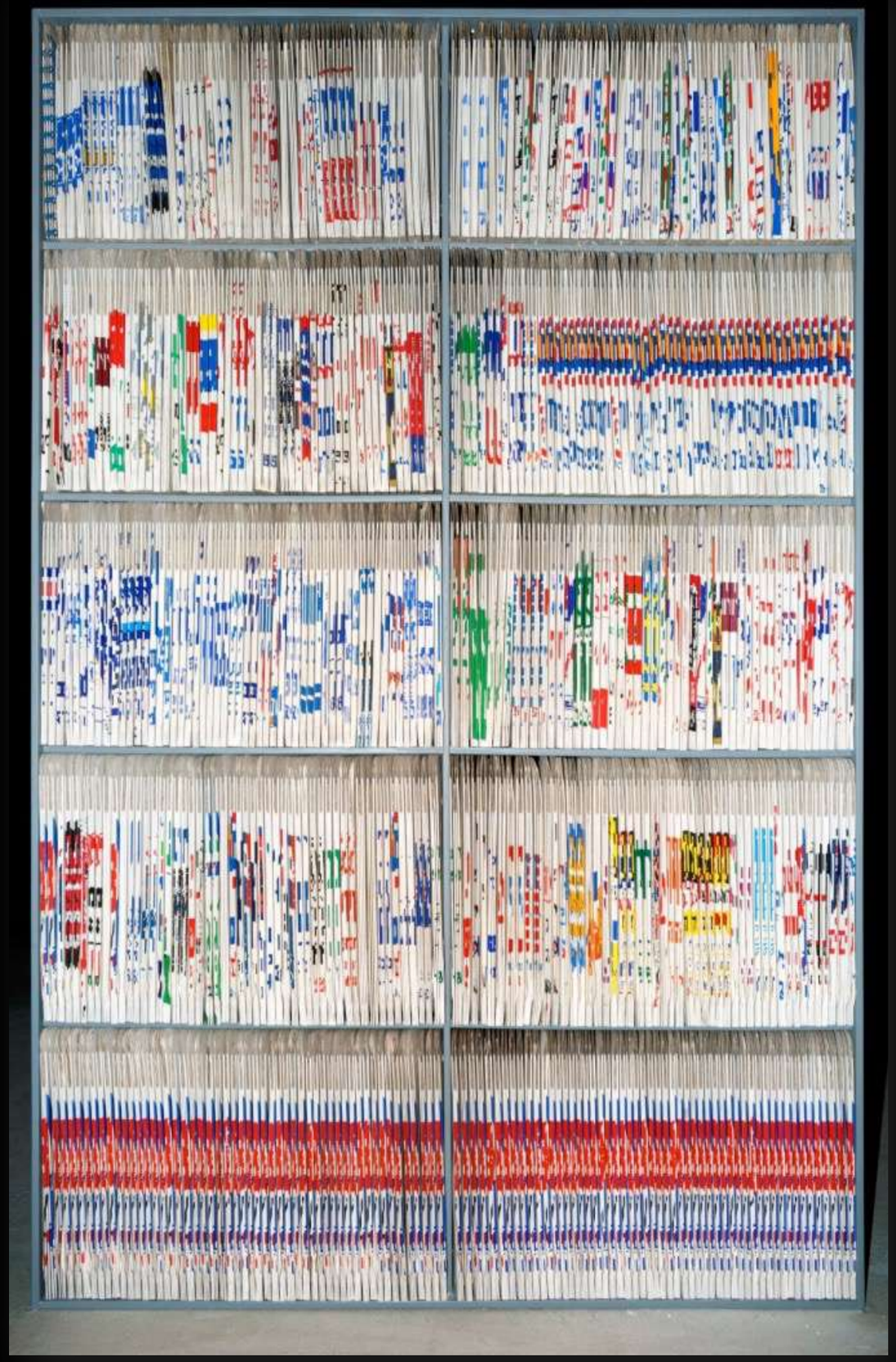

ללא כותרת , 2016

שמשיות קרטון לרכב, עץ, צבע תעשייתי

320x240x15ס"מ

ביתן הלנה רובינשטיין, מוזיאון תל אביב לאמנות

תערוכה קבוצתית "בית ספר לאמנות - 70 למדרשה", אוצר: אבי לובין

ללא כותרת, 2016

מראה הצבה, ביתן הלנה רובינשטיין, מוזיאון תל אביב לאמנות, תערוכה קבוצתית "בית ספר לאמנות - 70 למדרשה", אוצר: אבי לובין

שמשיות קרטון לרכב, עץ, צבע תעשייתי

320x240x15ס"מ

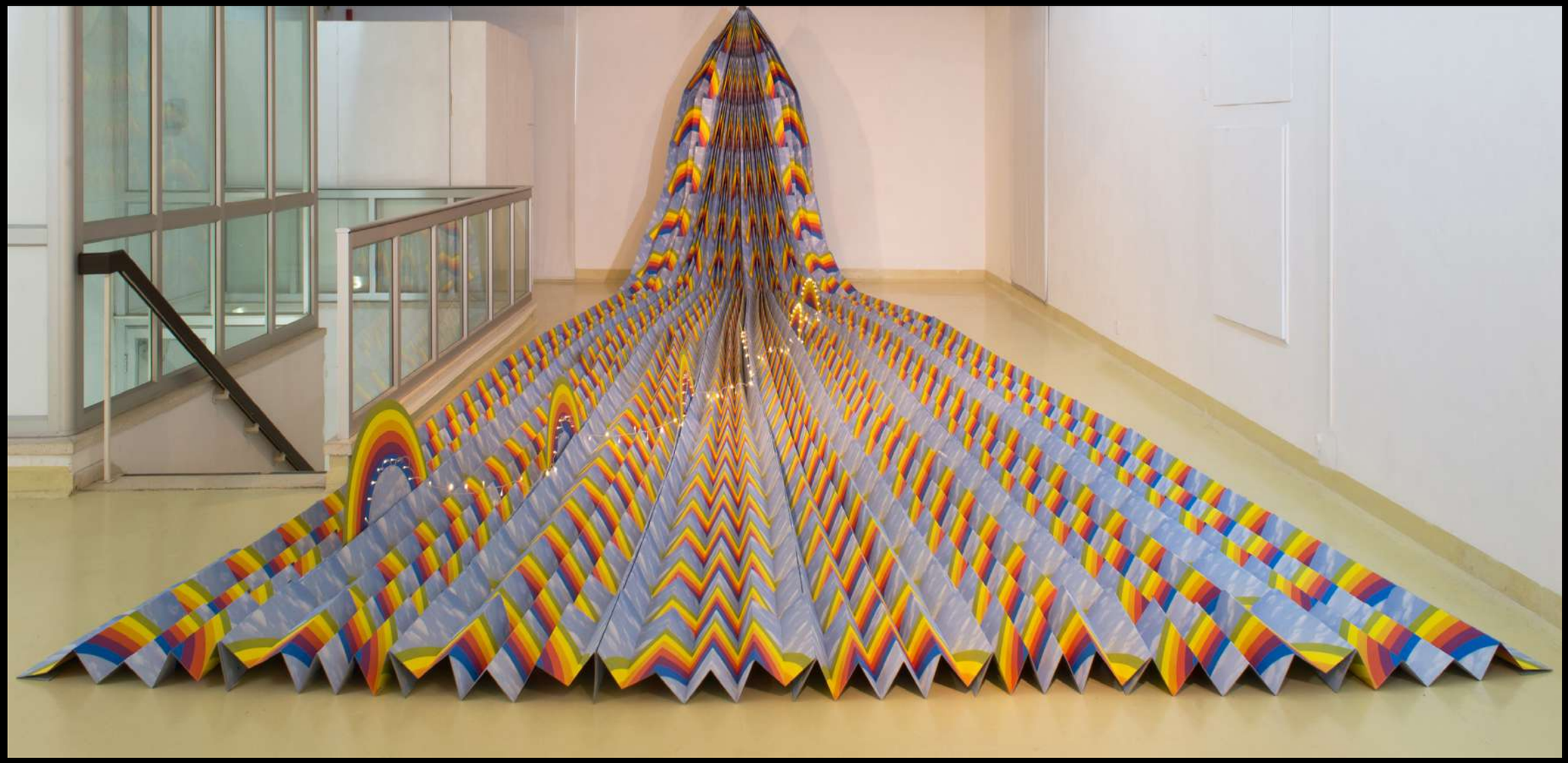

ללא כותרת , 2013

שמשיות קרטון לרכב, הדפס רשת, שרשראות תאורה, פסקול

גלריה עירונית כפר סבא, תערוכת יחיד "בית. ללא כותרת", אוצרת: רביטל שגב

אוביקט פיסולי עשוי מהכפלה וריבוי של שמשיות קרטון לרכב שהופקעו מהקשרם ומתיפקודם המוכר.

פני השטח נבנו מחדש על ידי מאות לוחות קרטון מקופלים שעליהם הודפסה קשת צבעונית. עבודת סאונד בקעה מבפנים.

ללא כותרת, 2011

וידאו, 6דקות, לופ

גלריה רו-ארט, תל אביב, תערוכה קבוצתית, "ואקום", אוצרת: נוגה דוידסון

לינק לצפייה בעבודה:

https://www.youtube.com/watch?v=01jJ2X2e5n4

פראניאמה, 2011

בד, שני מנועים חשמליים, מפוח, מכשיר לתזמון פעולת הניפוח ושאיבת האוויר, תאורה

העבודה הוצגה על רקע חזית עלמא מכללה עברית, תל אביב, בתערוכת הרחוב "שיבושים" במסגרת "אוהבים אמנות", אוצרת: סאלי הפטל נוה

לינק לצפייה בעבודה:

https://vimeo.com/130659031

ללא כותרת, 2010

הקרנה, פסקול, לוחות קרטון, גופי תאורה

מוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית, תערוכת זוכי פרס משרד התרבות והספורט לשנת 2009

אוצרות: דנה אורלנד, דליה לוין

עבודת וידאו זו שילבה כקולאז' רצף של אירועים שהתרחשו במקביל. האתר המצולם הוא חזית בית הורי. על פניו, בקדמת המסך, חלף מכבש שחשף את מניפולציית שכבות הצילום שנוצרו בעריכה. המכבש עבר מצד לצד בתמונה והגדיר את משך השוט לפי משך הנסיעה, כעין שעון חול שקצב את זמן הדיבור של כל אחד מבני המשפחה, שסיפקו לצופים "עצה טובה לחיים טובים".

לינק לתיעוד המיצב:

https://www.youtube.com/watch?v=QPF2gAiJ2O0

ללא כותרת, 2009

עלי שלכת ופרחים יבשים, מנוע חשמלי

100x50x100 ס"מ

בית מאני לאומי, תל אביב, תערוכה קבוצתית "בית הרוחות", אוצרים: יפעת גוריון-עופר ומתן דאובה

ערימה של עלי שלכת ופרחים יבשים הוצבה על הרצפה ובתוכה הוטמן מנוע חשמלי שגרם לתנועה פנימית ורחשים שבקעו מתוכה כנשימה.

הבה נגילה, 2010

וידאו, מסך בתוך מסגרת עץ עתיקה

80x60x10 ס"מ

העבודה הופקה במסגרת חממת האמנים "ארט פקטורי" בת ים

תערוכה קבוצתית "עיין ערך", גלריה בינימין, תל אביב, אוצרת: גילי זיידמן

העבודה צולמה בערב ראש השנה בבואנוס איירס כאשר המצולמים הם בני משפחה אחת, כולם יהודים זכרים עם מבטא לטיני כבד. הם מופיעים בעבודת הוידאו לפי גילם הכרונולוגי ושרים, כל אחד בתורו, את השיר "הבה נגילה". למרות זיקתם לשיר העברי, לשפה ולמסורת היהודית, אופן שירתם העילג מעיד על כך שאינם מבינים את המילים ומייצר פער בין ההגייה המשובשת לבין התכוונותם העמוקה.

לינק לצפייה בעבודה:

https://www.youtube.com/watch?v=f9L_8Ry4FlQ

הליגה למקומות עבודה, 2004

תצלומי סטילס מתוך וידאו, 10 דקות, לופ

גלריה מנשר, תערוכה קבוצתית "דורון", אוצר: יהושוע סיימון

וידויים כואבים של נהגי אוטובוס "דן" שמשחקים כדורעף בליגה למקומות עבודה.

<u>לינקים</u>

המשפחה הארגנטינאית שלו, 2019

https://www.youtube.com/watch?v=zHi3jYLdI7E&feature=youtu.be

קורל, 2019

https://vimeo.com/347088135

https://vimeo.com/321702379

https://vimeo.com/347089904

https://vimeo.com/321753438

הום סטייג'ינג, 2019

https://www.youtube.com/watch?v=eLt1aynbH2Y&feature=youtu.be

סינדרום פירנצה ,מיצב וידאו, 2016

תקציר עברית:

https://www.youtube.com/watch?v=pumz00uxgUY&feature=youtu.be

תקציר אנגלית:

https://www.youtube.com/watch?v=uRov1dycl7Y

קטלוג דיגיטלי של התערוכה

https://kerengueller.com/Florence_Syndrome/

אופוס 24, תיעוד מיצב וידאו,2011

https://vimeo.com/145906672

פראניאמה, תיעוד מיצב, 2011

https://vimeo.com/130659031

ביומה, 2019

https://www.youtube.com/watch?v=RQf5TF-EaKE&t=4s

הבה נגילה, תיעוד מיצב וידאו,2010

https://www.youtube.com/watch?v=f9L_8Ry4FlQ

ללא כותרת, תיעוד מיצב מוזיאון הרצליה, 2010

https://www.youtube.com/watch?v=QPF2gAiJ2O0

ששש ...., וידאו, 2008

https://vimeo.com/130725332

ללא כותרת (בריכה), וידאו, 2008

https://vimeo.com/128909624

מסיבת תחפושות, וידאו מתוך המיצב, 2008

https://youtu.be/V27ZNAA3bLk

אני יודעת מה זרקת בחודש האחרון, וידאו,2007

https://vimeo.com/128909622

ללא כותרת (עכביש), וידאו, 2007

https://www.youtube.com/watch?v=01jI2X2e5n4

נשיקות, וידאו, 2005

https://vimeo.com/130727967

ביקורות וכיסוי עיתונות

נעמה ריבה ,מוסף גלריה ,הארץ , 4 בפברואר 2020

https://www.haaretz.co.il/gallery/art/MAGAZINE-1.8495484

באטמנים אמיתיים אורבים בפתח תקוה

הפיתוח האמריקאי במלחמה"ע השנייה של עטלפים כפצצות תבערה נגד יפן – הצליח וננגז. בתערוכתה בפתח תקוה מציגה קרן גלר תפיסת עולם חדה על השימוש האנושי בחיות

חגי הכהן, ג'רוזלם פוסט, 5 בפברואר 2020

https://www.jpost.com/Israel-News/Culture/The-bat-who-fought-the-emperor-The-Art-of-Keren-Gueller-616648?fbclid=IwAR1BlWyHFAsngCXsMOfkdt8VhbxchpaG11rJzSDfiYRdt3we9iXdp2Lwfmg

The bat who fought the emperor

ıer new Petah Tikva exhibition, Keren Gueller shows how the Alli attempted to bring Imperial Japan to its knees using bats

HAGAY HACOHEN

current exhibition at Petah Tikva Museum titled *Persona Ficta*, aeller tells the aston- story of how the US sted the odd theo- Imperial Japan might fit low during WWII the humble Mexican bat.

dd little history from ials of war began with o the US president by rgeon Lytle S. Adams. dmitted that the bat ange creature, and that e good Lord had in hen it was created may known to us, but that ssible the sole purpose t was for Americans to set Japanese cities and ablaze to achieve vic- h little cost to the lives nd women in uniform. elt signed on the idea ered it tested, dubbed -Ray. It was quite effec- bats underwent a sur- eration and a tiny con- f napalm was inserted r bodies. They were fro- hibernation, packed in and thrown on a mock- Japanese village built ay Proving Ground in

s were satisfactory. Most ats woke up and flew rooftops, where they d into pleasing balls of etting them on fire. Yet tary decided that rath- subjecting the Japanese ng bats, it would move with the atomic bomb

this was not the only to use animals in the F. Skinner authored Pigeon, which demon- rained pigeons could be with the navigation and ion of bombs), it was he oddest.

sona Ficta, or Fictitious

AN IMAGE from 'Persona Ficta.' (Elad Sarig)

Person, Gueller presents a follow-up history. Imagine that some of the original bats from Project X-Ray were able to escape their deaths and reach Israel and nestle in Petah Tikva? A stuffed bat taken from the local natural history museum serves to illustrate the point, bridging the imaginary link between Japan's surrender and Israel.

THIS IS NOT the first time Gueller has dealt with what humans do with animals or obscure, dark knowledge. In her 2016 exhibition *Florence Syndrome*, she gathered videos of various animals in captivity, a zebra waving its tail for example, and gave the visual materials a label from the field of mental health. The zebra was re-introduced as suffering from Alien Limb Syndrome, a mental illness in which people strongly feel one of their body parts is not their own.

The mental condition which lends its name to the 2016 exhibition stands for an extreme psychological reaction to works of art and beauty. Those who have it faint when they see them. Named after the city of Florence, it is one of the handfuls of mental problems associated with cities. Some others are Jerusalem Syndrome – when people visit the city and believe they are God or the son of God – and Paris Syndrome, or Pari Shokugun, which is experienced by some Japanese tourists in the city of lights who are let down when they discover the real Paris isn't what they pictured it would be.

"I was interested in the act of organizing knowledge into a catalogue," Gueller told *The Jerusalem Post*. "I thought I might be able to invent a mental illness. But instead I found out that reality is much more disturbed than what I can imagine."

One of the works in the Florence Syndrome was a bat opening his wings who was dubbed with Exhibitionism. That bat returned to the front of her mind when she visited Argentina and entered a zoo where bats were exposed to visitors during day time hours despite being nocturnal.

Gueller often focuses o derlines where various cu ing needs crash into each a Jewish-Canadian wedc which the cameraman people about to get the shot; the Montreal Bic originally built in 1976 the Olympic games, as serves as a hybrid of mar habitats and real anima function in it as if they the wild; her Argentine ily relatives who try to her with singing *"Hava* despite not understand words.

These tableaux and m are painstakingly shot a ed to get to that perfect Jewish child singing Ha ila who becomes a m becomes a grandfather ter of bats trying to shi eyes from the glare of with a glowing electric their hearts.

Persona Ficta *by Kere and curated by Shlomit B be on display until April Petah Tikva Museum of zorov St. 30, Petah Tikva information, call 03-92 visit petachtikvamuseum*

קרן גולדברג, ערב רב ,ביקורת, 19 בפברואר 2016

https://www.erev-rav.com/archives/44807

קרן גולדברג| ביקורת| 19/12/2016

תסמונת האיבר הזר

"גלר מהלכת על הקו הדק שבו ההפרעה הנפשית הופכת להופעה אסתטית, למופע אימים או ארוטיקה. היצר המציצני נכנס לפעולה, אך כאן בעלי חיים ולא אנשים הם שנתונים למבט". קרן גולדברג על תערוכתה של קרן גלר בגלריה רו-ארט, תל-אביב

קרן גלר, תעוקה פוסט-טראומטית (פרט מוידאו), 2016

אחרונה נראה שהחיות חזרו למרכז הבמה האמנותית. גלריה מריאן גודמן בלונדון מציגה בימים אלו תערוכה מרשימה, מוזיאלית באיכותה ובהיקפה, תחת הכותרת "Animality", ורק לפני חודשים אחדים פירסמה גלריית וייטצ'אפל ספר חדש בסדרת האנתולוגיות שלה העוסק בחיות.[1] אם בעבר העיסוק האמנותי בחיות התמקד בייצוגן האסתטי, משמעותיהן הארכיטיפיות או יחסי הכוח בינן לבין האדם, כיום, דווקא בעידן ה-Object Oriented Ontology, אנתרופומורפיזם ואנימיזם צוברים פופולריות הולכת וגדלה, ושילוב החיות בפעולה האמנותית מתמקד בניסיון להשתתף בנקודת המבט החייתית, בהיעשות-חיה המינורי או בהבניית תערוכות המתנהלות כאורגניזם חי. הכלב בעל הרגל הוורודה, הסרטן בעל שריון הברנקוזי והקוף לובש המסכה של פייר הוג, לצד הבקטריות המנצחות על המיצבים של פיליפ פרנו, הפכו לאובייקט האסתטי התורן.

בהקשר זה, תערוכתה של קרן גלר ברו-ארט, "סינדרום פירנצה", אינה רק רלבנטית, אלא מצליחה גם להוסיף אלמנט חדש, רפלקסיבי ופרובוקטיבי לאותה התעסקות אופנתית בחייתי, שלעתים נופלת לקלישאות ולרוב נותרת במרחב זהיר ומכבד. התערוכה היא תוצאה של מחקר ארוך, שבמהלכו צילמה גלר חיות שונות ומשונות בתנאי שבי ותצוגה כגון גני-חיות, ספארי ואקווריומים, וכן בטבע. בחלל הגלריה פרושים 45 מסכים לאורך הקירות ועל שולחן בצורת ר'. בכל אחד מהם נראית חיה מצולמת בלופ, ולצדה, בעברית ובאנגלית, שמה של הפרעה נפשית אחרת, הגדרתה ופירוט תסמיניה, בשפה רפואית יבשה ותמציתית.

קרן גלר, מראה הצבה בתערוכה "סינדרום פירנצה". צילום: לנה גומון

ההנחה הראשונית היא שהחיה סובלת מההפרעה המתוארת לצדה ושהתנהגותה מגלה את תסמיניה. כמה מהחיות מפגינות התנהגויות שבי אובססיביות קשות לצפייה, וההאנשה הפתולוגית שלהן רק הופכת את הדימוי המצולם למטריד עוד יותר: פילה המנדנדת עצמה ברפטטיביות מקוטלגת תחת הפרעת דחק פוסט-טראומטית, ופר מגרד ומפרכס סובל כנראה מסכיזופרניה קטטונית. אך כמה מהצימודים הומוריסטיים ומגוחכים: זברה המנפנפת בזנבה בעצבנות ולצדה הכיתוב "תסמונת האיבר הזר", שהלוקים בה "מייחסים לאיבר הסורר רצון משלו או מאמינים כי הוא נמצא בשליטת גורם עוין", או זוג סוסוני-ים ירקרקים הכרוכים סביב אותו צמח מים, שאובחנו כסובלים מ"הפרעת שווא מושרית – הפרעה פסיכוטית של שני חולים או יותר השותפים לאותה מערכת של מחשבות שווא". כמה מהצירופים עומדים בניגוד גמור, או אדיש, זה לזה – אייל העומד במרכז ערימת ירקות צבעונית תחת הכותרת "כרומופוביה – הפרעה נפשית שבבסיסה פחד או רתיעה כפייתית מצבע", או דוב פנדה המנשנש להנאתו ענפי במבוק לצד הכיתוב "הפרעת סומטיזציה".

המיצב מתקשר למסורות של תיאורי בני-אדם כחיות במטרה להאיר תכונה אנושית כלשהי, ומזכיר את עבודתו המופתית של פייר ביסמוט, ששינה את הפסקול של סרט האנימציה של דיסני "ספר הג'ונגל" כך שכל חיה מדברת באחת מהשפות שהסרט תורגם לה.[2] אך כמו במגדל בבל של ביסמוט, גם כאן הניסיון להשתית סדר או היגיון, לזהות את ההפרעה בחיה (או את הלאומיות עם החיה במקרה של ביסמוט), כלומר להאניש – נועד לכישלון. ובאיזו האנשה מדובר כאן? זו האנשה מקטלגת, ממסדת, מאבחנת ומאשפזת. כמה מן ההגדרות נלקחו מה-"Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders", מדריך אמריקאי מקצועי המתעדכן אחת לעשור בערך, שעד ל-1974 הגדיר הומוסקסואליות כהפרעה נפשית. האם הניסיון הרפואי לאבחן התנהגות אנושית הוא חסר פשר בדיוק כמו נסיונו של האדם להבין ולצפות התנהגות חייתית?

היחס השרירותי שמייצרת גלר בין הדימוי למלה עומד במרכז הקשר בין האדם לחיה, שהחבדל המהותי בין השניים נעוץ ביכולתו של הראשון להשתמש בשפה ובייצוגים סמליים באופן משוכלל. לא בכדי הסמלים הראשונים, וכנראה גם הציורים הראשונים, היו בעלי חיים. מאז, אותם יחסי כוחות לינגוויסטיים מלווים את ייצוגי החיות האסתטיים לאורך ההיסטוריה. אחד המפורסמים שבהם הוא חיתוך העץ של אלברכט דירר מ-1515, שרשם קרנף לפרטי פרטים בהתבסס על תיאור כתוב וסקיצה פשוטה מאת צייר אנונימי, בלי לראות את החיה מעולם. הרישום הפך לאייקון, נכלל בספרי לימוד ותיפקד שנים רבות כייצוג מהימן של החיה,

גליה יהב, מוסף גלריה, הארץ, 21 בנובמבר 2011

http://www.haaretz.co.il/gallery/art/1.1571165

אמנות

תערוכה גליה יהב

אני כינור

ב"אופוס 24" קרן גלר מפצחת בהצלחה את הקוד המורכב של גלריה קו 16 בתל אביב. ההתמקדות של גלר בילדה אחת מנטרלת את האפשרות להנאה מתנשאת מתרומה לקהילה

"השימוש במושג הקהילה אינו כה תמים", כתבה שרה חינסקי במאמר המופת שלה "שתיקת הרגים" ("תיאוריה וביקורת", גיליון 4, 1993). "הוא נדרש אל הזירה הציבורית כרימון עשן. ה'קהילה' היא לשון נקייה השגורה, למשל, בשיח רפואת הנפש כקוד לפי־נויה של מוטה. מדברים על שיגורו של המחלים אל מרחב דמיוני תומך המכונה קהילה, מרחב המתממש במקרים רבים בשולי המדרכה, הרחק מהחיק החמים של 'הרשת החברתית התומכת'".

ה"קהילתיות" – ערך נכסף ופופולרי בשנים האחרונות, עם נסיגת יוקרתה של ביקורת המוסדות בחזית הדיונית – יכולה להיות מתוארת גם כנוסח כסת"חי של היפסדות. כשהיא מסווית כצדק חברתי, הקהילתיות היא הפטרייה שאחרי גשם ההפרטה. היחס בינה לבין סולידריות חברתית מזכיר את הקשר שבין עמותות לחלוקת מזון למשטר קו העוני – מיישמות הריאטה מעגלת הפינות, סותמת הפיות.

בפועל, שאלת הקהילתיות, או המדומיין הקהילתי הנכסף, היא גם סעיף שיש למלא בטפסים עירוניים ואחרים לבקשת תמיכה בפרויקטי תרבות – סעיף הממוקם בין פרישת המשנה הרעיונית לבין פירוט התקציב המבוקש. "כיצד תורם הפרויקט לקהילה", נשאל המבקש. ילד אופטימי היה עונה: התקציב מיועד למהלך רחיקלי בקרב קהילת מיעוט אליטיסטי. משובלל, משכיל וביקורתי, הזיקוק ליצירה תרבותית שתכבד את חיקפי הידע והניסיון שלו; תרומתו לקהילה תהיה חיזוק חזית הסירוב ההתנגדות, האומץ האזרחי והספקנות שלה.

גלריה במתנ"ס בדרום־מזרח תל אביב אינה יכולה לעמוד בסדרי עדיפויות תיירותיים וראוותניים. רוצים קהילתיות כמס שפתיים, אבל את התקציב מעניקים ליוקרה חלולה

מתוך "אופוס 24" של קרן גלר בגלריה קו 16 בתל אביב. הרגע השאפתני

היא ממוקמת, אהודה על תלמידי בתי הספר בסביבה, המ־גיעים לביקורים ולסדנאות בתכיפות שאחדים יכולים רק לחלום עליה. מצד שני היא נחשבת על ידי שדה האמנות לחלל מקצועי ראוי, מבלי ליפול לחובבנות או לתעדוכות לימודיות ומבלי להיכנע לקלישאה על מתנ"סים.

את הגלריה אפשר לתאר גם כסיפור החמצה מוסדית מתמשכת, אחת מני רבות. התקציב המגוחך שלה – כ-80 אלף שקל בשנה – כולל שכר אוצרת, פרסום, הובלות, הדרכות וחומרים לתלמידים, תחזוקה, ביטוח וכמובן את הפקת התערוכות. לכן הגלריה מוגבלת לארבע תערוכות בשנה. יוומות נוספות, כגון יום עיון או אירוע שנתי, הק־מת אחר או הפקת קטלוג, הן בלתי אפשריות – מה שגוזר עליה נחיתות יחסית לחללי תצוגה אחרים.

את התקציב הזה מעניקים המחלקה למוזיאונים ואמנות פלסטית במשרד התרבות והספורט, מחלקת התרבות ואגף קנו"ס בעיריית תל אביב. נדמה ששלושת הגופים אינם מספיק גאים במקום. הם הסכינו עם קיומו. אף אחד מהם אינו מעוניין להיות חתום על סגירתו, אבל הם לא יתנו שקל מעבר למינימום, שלא עודכן שנים ולשם השוואה, תקציב "אוהבים אמנות" האחרון, אירוע בן שלושה ימים, היה 600 אלף שקל. זהו כמובן עניין של סדרי עדיפויות תיירותיים וראוותניים, שגלריה במתנ"ס בדרום־מזרח תל אביב, בשכונה עם עבר של הצפות חודף טודרניות, אינה יכולה לעמוד בהם. רוצים קהילתיות כמס שפתיים, אבל שיינין מצולמת לבדה על במה. לא ברור אם זו הופעה או חזרה. לוף הוריאי מוכיח שקשה באימונים. גדולה מהחיים והולוגרמית, היא נראית מרוכזת, מנותקת, אל־זמנית, עסוקה במאמץ סיזיפי, סימבולית. לאט, בהקשבה המתמדת, דמותה נצברת כיצוגית לילדים מנסרי הכינור באשר הם. הסולו, מופע היחיד, מקבל עוצמה פילוסופית, הופך לפרגמנט על יחודיות וכישרון.

סיכוי לתהילה

משני צדדיה של שיינין מוקרנים חלקי הבמה הימני והשמאלי, מכוסי וילונות. כך מייצרת גלר בחלל הגל־ריה מאחורי־קלעים, המאפשרים לצופה לראות את שיינין מנגנת גם מכיוון זה, הצופה כביכול אל הקהל. על הקיר הנגדי לה מוצבת הקרנה נוספת, של כיסאות ריקים. כל מרחב הגלריה הוא בעצם שטח מת, אזור שאינו קיים בח־ללי הופעות, שטח מת בין המופע לקהל, אזור התבוננות מנוטרל מפונקציה. הצופה בתערוכה, שאינו יכול להכיל את כל מרכיביה במבט אחד, נירון לתפישה חלקית בלבד, של נתון אחד בכל פעם.

על קיר אחד, מופרד באמצעות עמודי ניתוב תוה אדיר מי־חבלים, מוקרן כתם אור עגול. זהו הספוט הריק, המיוחל, של 15 דקות התהילה. באין הופעה או אובייקט אמנות, הופכים קרן האור עצמה, יחסי האור וצל, לנראים.

הילה שקולניק-ברנר, מדור אמנות, עכבר העיר, 19 בדצמבר 2011

http://www.mouse.co.il/CM.articles_item,417,209,65138,.aspx

אמנות | הילה שקולניק־ברנר

הוי כנרת שלי

"אופוס" של קרן גלר עוסקת במנעד העדין שבין תמימות ילדותית, כישרון, הישגיות והצלחה דרך דמותה של כנרת בת שמונה

ביקורת התערוכה המצוינת של קרן גלר "אופוס" עובדת על כמה מישורים: תמתיים, סטרוקטורליים והברתיים. היא מצ־ליחה לשלב ביניהם ללא טיפת דיד־קטיות וליצור תערוכה מורכבת ומתוחכמת, אבל גם מכמירת לב, נגישה ומרגשת. התערוכה קטנה, מדויקת ומהודקת. היא עונה לחלל שבתוכו היא נמצאת, נובעת ממנו ומעניקה לו חזרה.

גלר מציגה בגלריה הייחודית קו 16, השוכנת במרכז הקהילתי נוה אליע־זר. הגלריה היא אחד המוסדות הבו־דדים בעיר שבהם מוצגת אמנות לא מסחרית, ללא מטרת רווח, מה שמא־פשר תערוכות שאינן כפופות לשי־קולים כלכליים או עסקיים. המיקום שלה – חדר במבנה מתנ"סי במזרח העיר, מקום שאין לו האפיל של מב־ני התעשייה המוסבים ללופטים האופנתיים המצויים בדרום העיר או

גלר מיטיבה לנהל דיאלוג עם המבנה הפיזי, החלל עצמו, והשימוש הנרחב שלו. הקונסבטוריון פה הוא הדבר הרחוק ביותר מ"כוכב נולד" או מ"בית ספר למוזיקה", ודבר מהזוהר שלהם אינו מצוי כאן, אך גם פה טמונה, בקטן, הרמיזה על השאיפה לעולם הכוכבות

של הקוביות הלבנות המהודרות של הצפון – מייחד אותה משאר חללי התצוגה בעיר. אוצרת הגלריה סאלי הפטל נוה אומרת כי תפקידה הוא בראש ובראשונה לשרת את תושבי השכונה ולתווך בינם ובין העשייה האמנותית העכשווית. המטרה היא ליצור תמהיל חדש של אמנות קהילתית ייחודית, בעלת ערך חבר־תי ואמנותי כאחד. אין כאן עניין של יצירת פעילות משותפת של אמנים ותושבים שבסופה מוצגת איזו תע־רוכה של אמנות ממוחזרת. הכוונה היא שהאמנות תצמח מתוך הקהילה, שתהיה מעורה בחיי היומיום ובהיסטוריה של השכונה ותושביה ובה בעת תפרה את האמנים.

התערוכה של גלר היא לא פחות ממעולה. גלר בחרה לעבוד עם הקו־נסרבטוריון המצוי במבנה, והמפגש עם התלמידים היה טריגר, חומר גלם ומקור השראה שדרכו התחברה לקהילה, לשכונה ולהתקיימות שלה. זו נקודת המוצא, אך התערוכה אינה נותרת פה, אלא יוצאת ממנה לשא־לות ולתקיות חברתיות ואמנותיות ובוחנת באופן מעניין היבטים של מו־פע, צפייה ונראות.

התערוכה היא מיצב המורכב משתי הקרנות וידאו, גליל נייר ואובייקט מטופל. השפה החזותית מינימליס־טית ולואו־טקית. שלוש העבודות יוצרות יחד מרחב תודעתי שלם, והחומרים הרזים מדברים עם שפת המקום הצנועה. במרכז התערוכה דמותה של דיאנה שיינין, ילדה הלו־מדת כינור בקונסרבטוריון. היא מו־קרנת על גבי גליל נייר גדול המשתלשל מהתקרה, עומדת על במה ריקה במהלך חזרה או אולי מו־פע ומנגנת בכינור קונצ'רטו בסול מז'ור של א. רידינג. הקטע שהיא מנגנת מוקרן בלופ, מה שמעצים את ההיבט הסיזיפי של לימודי הנגינה. בשפת הגוף שלה ניכרים מבוכה, מתח, רצון להצליח מול הקושי. המ־סך אינו צמוד לקיר, ואפשר ללכת מאחוריו. משלושת הצדדים מוקרנים צילומים של וילונות קטיפה כבדים, והצופה יכול לחוות מעבר מסאפורי ופיזי אל אחורי הקלעים. גלר אינה יוצרת פה מבנה שלם של אולם וב־מה, אלא מפרקת אותו לחלקיו. על קיר ממול מוקרן צילום תקריב של כיסאות ריקים באולם הופעות. הכי־סאות מקופלים ומוארים. ההופעה של דיאנה מול כיסאות מיותמים הופכת כך למכמירת לב עוד יותר ויוצרת מנגנון של השחיה וציפייה: האם האולם יתמלא ודיאנה תוכה ל־15 דקות התהילה שלה?

מי שכן זוכים לבך הם הצופים עצמם. קיר נוסף בגלריה מואר באמצעות זרקור השמור בדרך כלל לכוכבי המופע. הצופים החוצים את החלל מטילים את צלם על הקיר וכך הופ־כים לרגע לכוכבים.

גלר בנתה מיצב המנצל את החלל באופן אינטליגנטי ביותר. הצופים משמשים צופים בתערוכה, אך גם צופים במופע. הם חודרים אל אחורי הקלעים וחווים את ההופעה גם דרך עיניה של הילדה, העומדת מלאת מתח ונטולת גינוני כוכבות, למרות שללא ספק היא הסטארית של התערוכה.

שלושת המרכיבים שמציגה גלר – אולם עם כיסאות ריקים, במה ריקה מוארת באמצעות זרקור וילדה המ־נגנת בכינור – מבנים אלטרנטיבה לכוכבות והצלחה המבוססת על אימון וקושי, ולא על "גילוי" מפתיע. גלר מיטיבה לנהל דיאלוג עם המב־נה הפיזי, החלל עצמו, ועם השימוש הנרחב שלו. הקונסרבטוריון פה הוא הדבר הרחוק ביותר מ"כוכב נולד" או מ"בית ספר למוזיקה", ודבר מהזוהר שלהם אינו מצוי כאן, אך גם פה טמונה, בקטן, הרמיזה על השאיפה לעולם הכוכבות.

התערוכה עוסקת במנעד העדין שבין תמימות ילדותית, כישרון, הישגיות והצלחה דרך דמותה של כנרת בת שמונה, תלמידת הקונסרבטוריון, המ־נגנת שוב ושוב את אותו הקטע, ללא שיאים או דרמות. העבודה מתמקדת בקושי הנוגע ללב המצוי בתהליך הב־נית הלמידה, האימון הסיזיפי, התוב־ענות שבתרגול. מצד שני, העבודה סגודה בתוך עצמה ומציגה רגע תלוש ונטול זהות. האם מדובר ב"רגע שלפ־ני" ההתרחשות, או שמא אנו צופים במופע שאיש לא בא אליו? האם הוא מתקיים למען הצופים בתערוכה, שהופכים בעל כורחם לצופים בהופעה? גלר יוצרת רבדים שונים לתערוכה, למושג מופע, המתפרק לשאלות מב־ניות, חברתיות ומנטליות.

hila.brenner@gmail.com

קרן גלר, "אופוס 24". גלריה קו 16. עד 7.1.

מתוך "אופוס" צילום יובל חי

סמדר שפי, מוסף גלריה, הארץ, 16 בספטמבר 2011

http://www.haaretz.co.il/gallery/art/1.1475144

אמנות

תערוכה סמדר שפי

הפחד הנורא משקט חזותי

התערוכה הקבוצתית "ואקום" מציגה עבודות מרתקות העוסקות בריק ובאופן שבו השפע מנסה לחפות עליו

"ואקום", תערוכה קטנה ומגובשת המוצגת בימים אלה בגלריה Raw Art בתל אביב, חושפת הקבץ מוצלה מאוד של עבודות אמנים שרובם עדיין אינם מוכרים. היא עוסקת בשאלות של עודפות, של שפע ובעיקר באופן שבו אלה מחפים על חוסר, על ריק שרודש להתמלא.

בטקסט הנלווה לתערוכה מתייחסת האוצרת נגה דוידסון למונח "אימת הריק" – מן המונחים הראשונים שסטודנטים לאמנות יוונית עתיקה מתוודעים אליהם. את המונח טבעו ההיקרים של תרבות זו, הגרמנים ברובם, כדי להסביר את אופן הצגת העולם באמנות זאת. דוידסון מתייחסת בהבריה לחשאלת המונח במאה ה-20 לשם תיאור הגודש באמנות ויקטוריאנית. כיום יש לגודש מאפיינים שונים, בשל תרבות הצריכה, האגירה והשמידה, שאמנם משנה פניה במהירות ומיתרגמת לאגירת מידע.

על רקע כלי פורצלן ופסלונים מצלמת יעל ברונר פרחים ועלים בשרניים, מרקחת של התרפקות על יופי וקיטש ובעיקר ניסיון אינסופי להעלות לאותו מולך של ריק קורבן אחר קורבן שימלא אותו

התערוכה, כמו כותרתה, מתקשרת במידה רבה יותר לרגע של הריק: הרגע שבו היפוש משמעות מגיע לקצוות הפרומים שלו ולתשובות שיכולות לערער אמיתות מוסכמות, העיסוק בחוסר משמעות לבש בעבר צורות שונות, שהיו להן השפעות ישירות על אמנות, החל בתשובה האקדיסטנציאליסטית המעמידה את הדרך במטרה וכלה בתפישות הדתיות למיניהן.

פחדים קולקטיביים

מבט ברגע של ריק מופיע בציור של בשם הראל, בוגרת המחזור האחרון של מכון אבני. בעייתי לגבש רעה מקצועית על סמך שתי עבודות, אך העוצמה והאיכות בעבודה הזאת של הראל בולטות.

כמו אמנים רבים, היא מושפעת מהמודרניזם המוקדם, במיוחד האקספרסיוניזם הגרמני והאוסטרי של ראשית המאה ה-20 (של ריכרד גרסטל, ארנולד שנברג, קולו מוזר, בריסטיאן שאר ואחרים – תקופה שבה גובש המודרניזם ועורער כמעט בו־בזמן. הרבה מאוד ציור חלש נוצר תחת כנפי ההשפעה הזאת, עד שהנגזרות למיניהן היו במעט לזרא.

הקנים של ציפור־ארם שיצרה הראל מקפיא את הצופה, מעמת אותו עם המראה המאיים של מה שלכאורה דומה לכל כך הרבה דימויים – אך אינו אף אחד מהם; מעין ספלצת ז'אנרית, הנושאת את הפחדים הקולקטיביים העמוקים ביותר.

מבחינה ציורית הראל מוכירה את נטעילי שלוסר, אחת הציירות המשובחות הפועלות בעשור האחרון וגם היא בשענת במידה רבה על היצירה במרכז אירופה בראשית המאה הקודמת.

תלוש הוא חופשי

ההכללה של מתן בן טולילה בהקשר של ריק דורשת לוליינות מסוימת, אבל העבודות טובות. בן טולילה מצייר נופים פנטסטיים, צבעוניים ומשונים שבמרכזם מבנים הנראים ארעיים: הם נרמים תלושים, כבמקום נידח שתושביו רחויים, ולכן, באורח פרדוקסלי, גם חופשיים. בן טולילה מתאר מבנים שלא חלות עליהם מוסכמות אדריכליות (מהסוג המכונה אדריכלות ללא אדריכלים), אך העבודות עצמן יוצרות מקום שכזה.

בן טולילה משתמש בצבעוניות שאינה כפופה לכללים; השמים בהחלט יכולים להיות תכולים כבציור ילדים, אך הקרקע אינה זוכה לסימון הצבעוני המקובל. מעניין לחשוב על האדריכלות המצוירת שלו, על נופה שלא מכאן ולא משום־מקום, ביחס לעבודות של אותר מרומי בעשור האחרון.

מאסתטי למחליא

העבודות הגדושות־עמוסות־רשנות של יעל ברונר היו מהטובות בחממת הצעירים ביריד "צבע טרי" האחרון. בתצלומים המוצגים כעת היא ממשיכה לחקור את הנקודה שבה גודש נהפך מאסתטי לקודיוז ואף למחליא: המקום שבו השפע נהפך לאלים ומאיים כחר העומד להתמוטט.

על רקע כלי פורצלן ופסלונים היא מצלמת פרחים ועלים בשרניים, מרקחת של התרפקות על יופי וקיטש ובעיקר ניסיון אינסופי להעלות לאותו מולך של ריק קורבן אחר קורבן שימלא אותו, שישכך את הפחד משקט חזותי. התצלומים מקבלים איכות רומה לזו של עבודות הווידיאו של פרנצ'סקו חולי, שיצר בין היתר את העבודה "דמוקרייזי" עם שרון סטון וברנאר אנדי לוי, המפגישה יופי וסלידה.

עיוורון וכישלון

העבודות של ליאב מזרחי נראות כממשיכות אסתטיקה של אמנות משנות ה-70 או ה-80 המוקדמות, אף כי את נקודות העיוורון שהוא מציג אפשר לקשר לאמנות ישראלית מאוחרת בהרבה.

המשך בעמ' 29

מתן בן טולילה, "רוח קלה", 2011

בשם הראל, "ס", 2011

הפחד הנורא משקט חזותי

המשך מעמ' 4

מזרחי יוצר כתמים שחורים בגדלים שונים, לעתים כמעט עד כיסוי של תצלומים במראה ישן של אתרים בישראל ובאירופה. מעבר לאסוציאציה מיידית של השכחה ושיכחה, מזרחי גם יוצר הרגשה של ניסיון חוזר ונשנה, חוזר ונכשל, להתמקד. מבחינה זו העבודות מזכירות באופן מעניין את גוף ליות, צילמה 30 מבני משפחתה וחבריהם, אנשים בגילים שונים, עומדים בבריכת ילדים, מתכוי פפים כמו במשחק מחבואים, קמים לסירוגין וצוחקים צחוק גדול. הדימוי חוזר בלוס ונהפך במהירות מחביב לטורד ואפילו מאיים.

התנועה החוזרת שנהפכת לכמו־מכנית מדגימה באפקטיביות את האופן שבו מקבץ אינדיבידואלים נהפך למעין מבשיר או כלי. העבודה של גלר מתקשרת היטב לאימת הריק שהעסיקה את דוידסון – הקבוצה הצפופה היא מעין תלבוד שמגן מפני הפחד מריק. ■

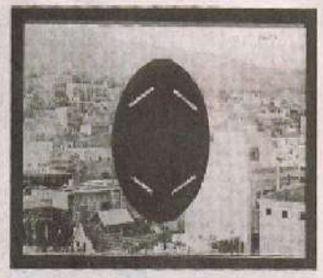

ליאב מזרחי, ללא כותרת, 2010

קרן גלר, ללא כותרת, 2008

אימת הריק

קרן גלר, יוצרת המבססת שפה פנימית משלה וגם מגבשת בשנים האחרונות אמירה מעניינת ומדובדת על ישראל

"ואקום", אוצרת: נגה דוידסון. גלריה Raw Art (שביל המרץ 3, בניין 8, תל אביב), שעות הפתיחה: יום שלישי עד חמישי 12:00-18:00, שישי ושבת 11:00-14:00

דודו ברקת, אמנות, עכבר העיר, 18 במאי 2007

אמנות

בעיטת קרן

תערוכתה של קרן גלר עוסקת בתא המשפחתי, בזיכרון ובניסיון ליצוק משמעות חדשה לתכונותיו של החפץ

מוזיאון ינקו דאדא מציג שתי תערוכות יחיד. האחת של קרן גלר והאחת של לאה אביטל, זוכת הפרס על שם עדד מסר (תערוכה נפ־לאה, תרה ואינטליגנטית שעליה אכתוב בהמשך). תערוכתה של גלר מציגה תרגום של התא המשפחתי למכלול חפצים בעלי משמעות שנ־זרקו על ידי הוריה, נאספו על ידה והוצבו בחלל המוזיאוני, באופן המ־קנה להם משמעות חדשה.

גלר מעלה בעבודתה כמה שאלות נוקבות שעולם האמנות מרבה לעסוק בהן. בראש ובראשונה מדובר בנושא הקדושה של החלל המ־וזיאוני. החלל, שייעד את עצמו לאצירת יצירות שהן "קדושות" לח־ברה המערבית, יצירות שהן אבן דרך בהתפתחות החברה (חשוב לזכור שבאותו חלל תלויות כמה מעבודותיו החשובות של מרסל ינקו, ממיי־סרי תנועת הדאדא שבראשיתה חרתה על דגלה את ה"אנטי אמנות", ומה שהתחיל כאונגרד הפך במרוצת השנים לזרם מרכזי) – הופך למ־עין מחסן המאפשן זבל. אותם חפצים שהוריה זרקו נאספו מחדש ונ־ערמו במעלה המדרגות לכדי מיצב אינטראקטיבי המשלב סאונד, וידאו והקרנת שקופיות.

אליחות עם תיוק. מתוך התערוכה

בעצם העלייה יש ממד רוחני של טיפוס לעבר הנשגב. החלל הד־שוך מכיל רשת צל ענקית העוטפת את אסופת החפצים. תחילה נר־מה המיצב למפלצת מאיימת – אולי אלה הזיכרונות האצורים בתוך החפצים. אבל מקרוב מתגלים צילומי המשפחה המוקרנים על הקיר, וחפצים אפופי זיכרונות שעוצבו מחדש מציצים מן הפתחים שיוצבו במעטפת ומבעד להורי הרשת (עבורתה מזכירה חפצים עטופים של מאן ריי וכמובן של כריסטו, שהרבה לעטוף מבנים ארכיטקטוניים בכ־ריי ענק). מלבד השקופיות מוקרן על הקיר עיגול הנראה כירח וכתר־כוי מעין עכביש פוסע על מים. השילוב בין הירח העגול לבין צללית הר החפצים נראה כדימוי הלקוח מתוך ציור רומנטי והדיאלוג בין הש־לירח יוצר תחושה של נוף מיסטי.

בכניסה נראים מעל שני מסכי פלסמה גדולים הוריה של קרן ני־צבים זה מול זה. תחילה גרמה שהם משחקים בחפצים, אבל פתאום מבליחה המחשבה שאולי הם משליכים אותם זה על זה. פעולה אלי־מה זו, שמוזכרת בשם התערוכה, במשחק המילים על שם סרט האי־מה ("אני יודע מה עשית בקיץ האחרון"), מנסה אולי לעודד תגובת פחד אבל נתפסת יותר כסוג של הומור.

לסיכום, מדובר בתערוכה יפה ומגובשת המצליחה להעלות חיוך.

דודו ברקת

"אני יודע מה זרקת בחודש האחרון" – קרן גלר. מוזיאון ינקו־דאדא

יהודית יהב, מדור אמנות, ידיעות אחרונות, 29 בינואר 2002

מיכאל קובנר. בית בעזה

תערוכה / יהודית יהב

אמנות בעיר הגנים

על הגברים המשוכפלים של עודד פייגרש, הבתים העזתיים תחת מכחולו של מיכאל קובנר וגם מיצב וידאו מרתק המציג תמונות מחיי משפחה • שלוש תערוכות בסמוך לגדת הירקון

„נרקיסיזם". כך, בגוון של אירוניה עצמית, מכנה האמן הוותיק עודד פייגרש את תע־רוכתו החדשה, שבה הוא מציג דמויות משוכפלות של גבר, בדרך כלל מהגב. עבו־דות תיאטרליות, שקופות, עשויות מפרספ־קס עם הדפסת משי, אסטתיות להפליא.

במרחק כמה דקות הליכה מהגלריה הק־טנה לפיסול, שבה מציג פיינגרש, דרך שכונה רמת־גנית ירוקה ופסטורלית, מו־צגת תערוכת ענק של מיכאל קובנר. על־פני שלושה מפלסים של מוזיאון רמת־גן מוצגות עבודות עשירות ומגוונות, לעתים בין קצוות מנוגדים, שמחזירות את הצופה לציור השמרני והטוב.

התערוכה „אמן במסע 1978־2001" משית־בצת בקלות בתוך זיאנר ציורי המסעות שעיקרו ציורי נוף. בעבודות רבות בוחר קובנר בנקודת מבט של ציפור או מטוס, שקולטת גושים יותר מפרטים. לעתים, אותו נוף מתואר בשעות אור שונות.

בקצה השני של סקלת ציורי חנופים, שמגביהים עוף, בול־

עודד פייגרש. תאמן והאגו

טים ציורי הבתים בעזה (מ־1981). הפעם המבט חודר, חזיתי, חוקר אבל לא מתנ־שא. ציורים בגובה־עין, בצבעים עזים וח־מים. התפיסה כמעט רומנטית, כזו שכל־כך חסרה לנו בתוך גלי האיבה.

סוכריה מיוחדת מסתתרת בקומה שלמע־לה: מיצב הווידאו של קרן גלר, שמריצה על 16 מסכים בו־זמנית סצינות מרתקות מחיי משפחה, לא תמיד קלות לצפייה. תמונות מהחדר הפרטי, מהצבא, נסיעה עם חיילים במכלאת המכונית המשפח־תית, הסבתא החולה והמסך המגנט מכולם: תיאור לידה בבית.

שתי הגלריות, שימו־לב, פתוחות בשבת בבר־קר, ומתאימות לשילוב בטיול רגלי מרענן בסביבה הירוקה, הסמוכה לנחל הירקון.

• „הגלריה לפיסול ע"ש קונסטנט", רח' סמדר 42 רמת־גן. או־צרת: אינה ארואטי.

• "המוזיאון לאמנות ישראלית", רח' אבא הלל 1 רמת־גן. או־צר: מאיר אהרונטון.

דנה גילרמן, מוסף גלריה, הארץ, 25 ביולי 2001

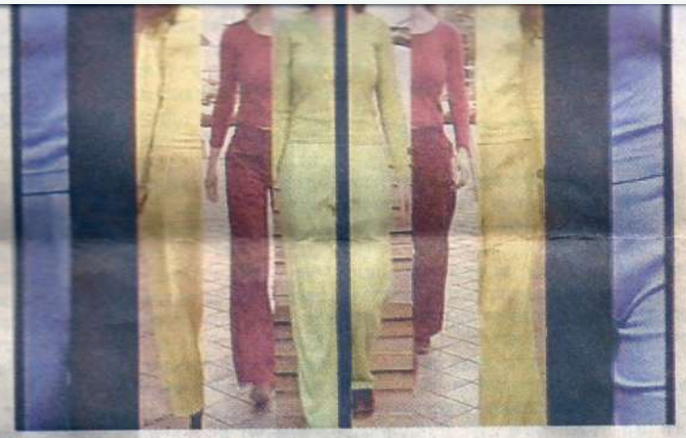

מתוך עבודה של עפרי כנעני

אמנות וידיאו / דנה גילרמן

הרמוניה של ניגודים

תערוכת בוגרי המדרשה לאמנות, מכללת בית ברל בקלמניה

התערוכה של 40 בוגרי המדרשה לאמנות בקלמניה מפוזרת על פני עשרות כיתות לימוד במתחם הידוק, הפסטורלי והלא מוצל. מסע בין כל המבנים בחום המפרך של יולי מחייב מידה רבה מאוד של סבלנות. השנה מוצגות בתערוכת הבוגרים מעט עבודות וידיאו יחסית לשנה שעברה. להוציא אחת, כולן מיצבי וידיאו. בשנה שעברה הוקרנו בחדר ההרצאות של המדרשה, שהוסב לחדר הקרנה, עבודות וידיאו ברצף. השנה לא נעשה הדבר עקב חוסר מקום. במקום זה קיימה המדרשה, לפני כשבועיים, ערב הקרנה בסינמטק תל אביב.

שש תערוכות וידיאו בלבד מוצגות בתערוכה, ומביניהן בולטות אלו של שלוש אמניות – עפרי כנעני, קרן גלר ויסמין דייוויס. הייחוד שלהן נובע מההבדלים ביניהן, מההדגשים השונים בעבודות, מסגנון מגובש ומשפה פנימית המאפיינת כל אחת מהן. עבודותיה של כנעני עוסקות בסדר, בפורמליזם ובמסורת של המופשט; עבודותיה של גלר נוגעות בביוגרפי, בתיעודי; יסמין דייוויס מנסה ליצור ז'אנר פורנוגרפי חדש.

כנעני מציגה בחלל גדול ומרווח ארבע עבודות מבוימות, שכלתגיות ומנוכרות, שאין בהן ממש סיפור עם התחלה, אמצע וסוף. "העבודות מכילות גם את החיפוש אחרי סדר וגם את הכוח ההרסני שבו", היא אומרת. בכל העבודות מופיעות נשים אנוניימיות, בקבוצות קטנות וגדולות, לבושות בתלבושות זהות, מבצעות את אותן תנועות. הן מתפקדות כחיילים במסדר, כרובוטים חסרי זהות.

לרוב התנועה שלהן ממוכנת, מקודדת, על פי פקודה שאמורה ליצור סדר, משמעת ומשמעות, אבל מדגישה את האבסורד ואת הכאוס שבכך. בעבודה "סדר טוב", למשל, מופיעות 24 נשים לבושות בחצאית ובחולצה בשלושה צבעים – אדום, כחול ולבן – על מגרש כדורסל. הן מבצעות תרגילי סדר היוצרים תחושה של הרמוניה, אבל בעצם רצופים בטעויות שמבצעת כל אחת מהן. בעבודה "Parade" יוצרת כנעני דיאלוג של תנועה וצבע באמצעות פירוק והרכבה של הגוף הנשי. העבודות פולשות לטריטוריה הגברית – מסדרים צבאיים, תרגילי ספורט, הציור המופשט – אבל מרוקנות אותו מתוכן, הופכות אותו לצורה חיצונית ותו לא. מעבר לאמירה הפמיניסטית הברורה העולה מהעבודות, יש בהן גם משהו ציני־אירוני, בעיקר בתוך ההוויה הישראלית, הגברית והרצינית כל כך.

בעבודה קטנה, מקסימה וירצאת דופן חולפת המצלמה של כנעני בתנועה סיבובית על גג בניין שנדמה כי עליו ניצבים ארבעה עמודים על רקע השמים. עם כל סיבוב של המצלמה הדימוי מתבהר והעמודים מתגלים כארבע נשים. הסרט נגמר בכך שהמצלמה משתהה על הנשים והן קופצות למעלה ויוצאות מהפריים.

קרן גלר מציגה שני מיצבים בשני חללים נפרדים. באחד מהם מופיעים אמה ואביה בשני מסכים סמוכים ושרים את השיר "הלוואי" של בועז שרעבי. כל אחד מהם שר שורה או שתיים. לפעמים הם גם שרים ביחד. האם מסלסלת בקולה ומנסה להרשים. האב, בעל מבטא, מזייף באופן קיצוני. שניהם מישירים מבט למצלמה, שרים במלוא הרצינות, מנסים למלא אחר בקשתה של הבת. התוצאה משעשעת ומתוקה, אבל יש בה גם תחושה קלה של גימיק.

עבודה נוספת של גלר, מורכבת יותר, מוצגת בחלל גדול עם ציורי חיות של נאוה אסטרחן. ההצבה המשותפת מחייבת את הצופה לנסות ולמצוא את הקשר בין ששת המסכים המסודרים על שולחן, במבנה של כיסאות מוסיקליים, לבין ציורי הסוסים, הכלבים והילדים התלויים ממולן. גלר מעירה כי ההעמדה שעליה החליטו אוצרי התערוכה, רועי רוזן ודורון רבינא, חוטאת לעברה.

בכל אחד מהמסכים מוצגת רמות אחרת ממשפחתה של גלר: אבא, אמא, אח, שתי אחיות, וסבתא. גלר עקבה אחרי כל אחד מהם במשך 24 שעות, למעט הסבתא שבביתה הוצבה מצלמה סטאטית (וכך גם התגלו ארוחות השחיתות של הפיליפינים המטפלים בה). אחר כך ערכה אותן במקביל, על פי התאמות שקבעה מראש (צורניות, תוכניות, מוסיקליות וכו') והותירה 36 דקות מכל סרט. עברת העריכה המאסיווית נותרה מאחורי הקלעים וכך נוצרת תחושה של תיעוד ישיר ללא מניפולציה או התערבות.

גלר העמידה את המוניטורים באופן כזה שאין אפשרות לצפות בהם ברזמנית. "גם כדי להגדיל את תחושת ההחמצה וגם כדי לאפשר לצופה להתבונן ולהתרכז בכל אחת מהדמויות", לדבריה. הרעיון מעניין, אבל התוצאה קצת מעייפת, בעיקר כי המיצב, הדודש ריכוז רב, ממוקם בסוף מסלול התערוכה, אחרי שעתיים ויותר של צפייה בעבודות אחרות.

יסמין דייוויס מציגה שלושה סרטוני אימה־זימה, שבהם היא מופיעה עם בן זוגה. שלושת הסרטונים הקצרים הם קדימונים לאתר "Peer2Peer" שהקימו השניים. העבודות מצטטות משפת הפורנוגרפיה (בעיקר הפורנוגרפיה ההוכבנית המצולמת בבתים ומופצת באינטרנט), משתמשות בה, מקצינות אותה מאוד, הופכות אותה לגרוטסקה – למשל האבא שעולה להורדים את הילדה, משחק אתה משחק זיכרון ובועל אותה על סוס נדנדה. אין בסרטים עירום או תקריבים של איברי מין. זהו למעשה "כאילו פורנו", פארודיה על ה'אנר, שמעקרת אותו מסמליו המוכרים והצפויים, אבל עוסקת, באופן שונה, במהות המרכזית שלו – יחסים פורנוגרפיים. המארגנים מצהירים כי בכוונתם ליצור ז'אנר משלהם, "משחק חדש של

תרגיל ביחסי ציבור

מוזיאון ישראל הכריז חגיגית על הקמת לובי של הכנסת לקידום התרבות בירושלים. התרבותי הוקם כבר לפני חודשיים, וירושלים אינה עניינו היחיד

מוזיאון ישראל פירסם לפני כשבועיים הודעה לעיתונות, שנתמכה בעקשנות על ידי יחסי הציבור שלו, ולפיה ב-10 בחודש יוכרז במוזיאון על הקמת "לובי הכנסת לתרבות". עוד נאמר בהודעה כי הלובי שיוקם יעסוק "בנושא התרבות בירושלים, מעורבותם ופעילותם של חברי כנסת למען קידומה של העיר". ההודעה פירטה את שמות המשתתפים באירוע: ראש העיר ירושלים, אהוד אלמרט; יו"ר ועדת החינוך והתרבות של הכנסת, זבולון אורלב; יו"ר הלובי לתרבות בכנסת, קולט אביטל; ומנכ"ל משרד המדע, התרבות והספורט, אריה שומר.

לכאורה, אפשר היה להניח כי זהו אירוע חשוב בחיי התרבות הישראלית. הבעיה היא שהקשר בין ההודעה לבין המציאות היה רופף בהחלט. גם משום שהלובי לא הוקם ביום קשר בלעדי בין הלובי לתרבות בירושלים.

באופן מוזר, מרבית חברי הכנסת החברים בלובי התרבות לא נכחו בטקס, פרט לקולט אביטל, גנדי ריגר, פרופ' מיכאל נודלמן וזבולון אורלב. נעדרו חברי הכנסת זאב בוים, יורי שטרן, נעמי חזן, ויקטור ברייילובסקי, משולם נהרי, רומן ברונפמן, נעמי בלומנטל, אפי אושעיה, איוב קרא, אבשלום וילן, עיסאם מחול, יוסף פריצקי ומוחמד כנעאן.

קולט אביטל, יו"ר הלובי, אינה אחראית להודעה שיצאה מטעם המוזיאון, וגם היא הופתעה לשמוע על הקמתו של הלובי לתרבות במוזיאון: "זה יכול להישמע כאילו הקמנו לובי למען תרבות בירושלים וזה לא נכון. הלובי הוקם כבר לפני חודשיים ובימים אלה הוא יחליט איזה נושאים לקדם, כמו למשל, מאבק בוועדת הכספים עצמם".

מדוע בכל זאת הסכמת להגיע לאירוע במוזיאון?

"אני מתגייסת למצוקה של מוסדות התרבות בירושלים, אבל לא לשם כך הוקם הלובי הזה. התרבות בירושלים היא רק אחד הנושאים שנטפל בהם, ורציתי לעזור למוזיאון להשפיע על דעת הקהל בנושא. הכוונה היתה שכל הדוברים יעסקו בצורך לחזק את התרבות בירושלים בשעת משבר".

אורחים שהשתתפו באירוע העידו כי הטקס היה עלוב למדי ודבים מהם לא הבינו בכלל מה מטרתו. הרעיון היה אמנם לדבר על מוסדות התרבות בירושלים, אך למעשה התמקדו הדוברים בעיקר במוזיאון. לאחר הטקס נלקחו המשתתפים לביקור בתערוכה, "גאווה לעיניים – אמנות מודרנית מאוסף מוזיאון ישראל".

תיאטרון הספריה
רמת - גן
נדנדה בשניים
מאת: ויליאם גיבסון בימוי: מיטקו בוזקוב
בהשתתפות:
שורו קוזן, דני נבע

תיאטרון הסאן
השיבה למדבר
"תיאטרון רלוונטי במיטבו"
"תיאטרון מרגש מאניין והשובי"
25,26.7.01 ב- 20:30 בצא
קריפס